

שבעי אחד

פרשת

קדושים

תשפ"ד

359

הר"ב סולל את
המסלולים. לכל אחד
ואחד את המסלול שלו.
זה רק הר"ב סולל.

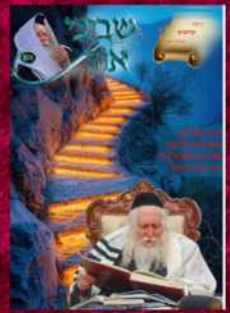
תוכן

שיעורים

3 שיעור שְנַמְסֵר אַחֲרֵי תְּפִלַּת עֶרְבִית לִיל ב' קְדוּשִׁים כ"ח נִסְקָן
 30 שיעור שְנַמְסֵר אַחֲרֵי תְּפִלַּת עֶרְבִית לִיל ג' קְדוּשִׁים כ"ט נִסְקָן

34 והתקדשתם: עמלק היום – זה התאוה הידועה
 37 הפרישה: גודל רחמנות התורה

בשער: מורינו הרב
 בשיעור במהלך החורף
 האחרון

נכתב ונערך
 על ידי

שעל ידי

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

בי"ה ניתן לקבל את הגליון "שבבי אור" עם
 השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
 הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
18. חולון	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

התמונות באדיבות:
 שמעון כהן

הופיע הספר החיזוק היומי

20 ש"ח בלבד

מורינו הרב אמר שמעולם לא

ראה ספר כל כך יפה

• החיזוק היומי •

הגאון הצדיק הרב אליעזר ברלנד שליט"א

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי תַּפְּלַת עֲרֵבִית לַיַּל ב' קְדוּשִׁים כ"ח

נִסָּן

[שחטאו נדב ואביהו שלכן נשרפן].

מְסַפְּרִים בְּפִרְשַׁת שְׁמִינֵי שָׁהֵם נִשְׂרָפוּ, אָבֵל לֹא יוֹדְעִים לָמָּה הֵם נִשְׂרָפוּ. אִז עֲכָשׂוּ "אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אֶהֱרָן" [יִקְרָא, שָׁם], בְּאֻמְצַע סְפוּר מְפַסְּקִים, מִילָא אִם שׁוּבוּ בְּנִים הֵיוּ מְדַפְּסִים אֶת הַתְּנַ"ךְ הַיִּיטִי מִבֵּין שֶׁהַכֹּל מְבַלְבֵּל, שׁוּבוּ בְּנִים זֶה אֲנָשִׁים מְבַלְבֵּלִים, אָבֵל אֲנָשִׁים נוֹרְמָלִים, בְּאֻמְצַע הַסְּפוּר עַל נְדָב וְאִבִּיהוּא הַפְּסִיקוּ אֶת הַסְּפוּר, הַכְּנִיסוּ שְׁנֵי פְּרָשִׁיּוֹת (- תּוֹרֵעַ מִצּוּרַע) בְּאֻמְצַע הַסְּפוּר. אֲנִי לֹא מִבִּין אֶת זֶה, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי עָשָׂה אֶת זֶה, בְּאֻמְצַע הַסְּפוּר.

אִז צְרִיכִים לְלַמֵּד אֶת הַפְּרָשָׁה, לְלַמֵּד אֶת הַ"כְּלֵי יִקְרָא", לְלַמֵּד אֶת הַמְּפָרְשִׁים. נְדָב וְאִבִּיהוּא, כִּי הֵם דִּבְרוּ לְשׁוֹן הָרַע, מְסַבֵּיר הַ"עֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת" [שְׁהַרִי] הֵם

הַיּוֹם זֶה רֹאשׁ חֹדֶשׁ, הַבְּדָ"ץ פָּסַק שֶׁהַפְּעַם יִהְיֶה פְּעַמִּים רֹאשׁ חֹדֶשׁ, יֵשׁ כְּאֵלֶּה שְׁשׁוּכְחִים לְהַגִּיד "יַעֲלֶה וְיִבֵּא", אִז מִי שְׁשׁוּכַח לְהַגִּיד הַלֵּל — יוֹכֵל לְהַגִּיד עוֹד יוֹם. אִז הַבְּדָ"ץ הַסְּפִים לַעֲשׂוֹת הַנְּחִיָּה לְשׁוּבוּ בְּנִים, שְׁיִוְכְּלוּ לַעֲשׂוֹת פְּעַמִּים רֹאשׁ חֹדֶשׁ, בְּיוֹם שְׁלִישִׁי [בְּלִילָה - לַיַּל רִבְעִי] ?תַּחֲבִילוּ לְהַגִּיד "יַעֲלֶה וְיִבֵּא".

זֶה הַפְּרָשׁוֹת הַכִּי מְעַנִּינּוֹת, נְדָב וְאִבִּיהוּא, מַה הֵם חֲטָאוּ? הֵם בְּכֹלֵל לֹא [-] אֵשׁ, "בְּקִרְבָּתְךָ לְפָנַי ה'" [יִקְרָא טו, א]. אִז ר' חַיִּים קִנְיָבְסְקִי שָׁנָה שְׁלֹמָה הוּא לֹא פָּתַח גְּמָרָא, רַק לְמַד עַל נְדָב וְאִבִּיהוּא, קָרָא אֶת הַפְּרָשָׁה. אֵתָּה [לֹא] רוֹצֵה לְלַמֵּד גְּמָרָא? — תִּלְמַד אֶת הַפְּרָשָׁה! מַה זֶה נְדָב וְאִבִּיהוּא, מַה הֵם עָשׂוּ. נַחְמֵן [-] עָשָׂה רְשִׁימָה, שֶׁל 15 חֲטָאִים

אָמְרוּ: "כָּבֵר מְתֵי יָמוֹתוֹ שְׁנֵי זְקֵנִים אֱלוֹי¹, [שאִפְשֵׁר לְהַבִּין אֶת הַגְּמָרָא שֶׁהֵם הִתְכוּוֹנוּ לומר ח"ו:] יִמַח שְׁמֵם הַזְּקֵנִים הָאֵלֶּה, אֵין לָנוּ כָּבֵר כַּח בְּשִׁבְלֵהֶם". [וְאִידָּהּ יִתְּכוּ שְׁנַדְּבַּ וְאֲבִיחֻוּא בְּנֵי אֲהֵרוֹן יֵאָמְרוּ קָה, וְהֵלֵא] אֶפְלוּ דִּתְּן וְאֲבִירָם לֹא אָמְרוּ כְּאֵלֶּה דְּבָרִים, דִּתְּן וְאֲבִירָם שֶׁהִמְרִידוּ אֶת כָּל הָעָם נֶגְדַּ מִשָּׁה, וְהִלְכוּ לְלִקְטַ מֵהֶמֶן בְּשִׁבְתָּ, וְהִשְׁאִירוּ מֵהֶמֶן כָּל יוֹם, וְהֵם לֹא רָצוּ ל-], הַכֹּל נִהְיָה אֶפְרָ, וְהֵם הָיוּ בְּמַחְלַקַת קֶרְחָ, וְהִמְרִידוּ אוֹתָם נֶגְדַּ מִשָּׁה, וְעָשׂוּ אֶת הַחֲטָאִים הַכִּי גְדוֹלִים — דִּתְּן וְאֲבִירָם [הֵם לֹא אָמְרוּ כַךְ עַל מִשָּׁה].

הַצְּנִיעוּת שֶׁל הַבְּנוֹת, הָעֶקֶר זֶה שֶׁהַבְּנוֹת הוֹלְכוֹת מְכַסּוֹת, יוֹדְעוֹת שֶׁצָּרִיכִים לְכַסּוֹת, כִּי הָאֵשֶׁה הַגּוֹף שְׁלֶה זֶה הַנְּחָשׁ, הַנְּחָשׁ עוֹר זֶה הַנְּחָשׁ, אִזּוּ צָרִיכִים לְכַסּוֹת אֶת הַגּוֹף כַּמָּה שְׁיֹוֹתֵר, שְׁלֹא יֵרְאוּ מִלִּמְטֹר מֵהַגּוֹף.

אֲצֵל וְשִׁתִּי לֹא רָאוּ מִלִּמְטֹר

אָבֵל מִכִּיּוֹן שֶׁהֵם (- דַּתָּן וְאֲבִירָם) קָבְלוּ מִכּוֹת לְמַעַן עִם יִשְׂרָאֵל, - עֲכָשְׁיוּ אוֹמְרִים אֶת זֶה בְּכָל הַדְּרָשׁוֹת, כִּי הַחֲזִילִים הוֹלְכִים לָמוֹת. ^[2] [אֵלוּ שְׁנֵהֲרָגִים בְּמַלְחָמָה] נִכְנָסִים עֲכָשְׁיוּ לְגֵן עֵדֶן. - וְאֶפְלוּ דִּתְּן וְאֲבִירָם שֶׁקָּבְלוּ מִכּוֹת רָצַח,

אָבֵל מִכִּיּוֹן שֶׁהֵם (- דַּתָּן וְאֲבִירָם) קָבְלוּ מִכּוֹת לְמַעַן עִם יִשְׂרָאֵל, - עֲכָשְׁיוּ אוֹמְרִים אֶת זֶה בְּכָל הַדְּרָשׁוֹת, כִּי הַחֲזִילִים הוֹלְכִים לָמוֹת. ^[2] [אֵלוּ שְׁנֵהֲרָגִים בְּמַלְחָמָה] נִכְנָסִים עֲכָשְׁיוּ לְגֵן עֵדֶן. - וְאֶפְלוּ דִּתְּן וְאֲבִירָם שֶׁקָּבְלוּ מִכּוֹת רָצַח,

מֵרָאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

וְהַחֲמָאָם אוֹמְרִי: יֵאֵלֶּה, תְּבוּאוֹ, תְּבוּאוֹ, מְכִינִים לְכֶם 'קְבֵלַת פְּנִים', 'קְבֵלַת פְּנִים חִגְיָת', 'חֲמָה', לֹא 'סִתָּם קְבֵלַת פְּנִים' - עִם 'אֲכָל חֵם', (לֹא כְמוֹ בְּמִלּוּנִית...), אֲכָל חֵם מִמֶּשׁ, יֵאֵלֶּה כָּבֵר תְּבוּאוֹ, לְמָה אֲתָם לֹא בְּאִים? אִזּוּ לֹא יוֹלִים לְהַכְנִס לְרַפִּיחַ מֵרֵב פְּחָד, אִידָּהּ יִכְנָסוּ? לֹא יִשְׁאָר חֵיל אַחַד בְּחַיִּים,

¹ סנהדרין נב, ע"א
וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן אמר לו נדב לאביהוא אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור אמר להן הקדוש ברוך הוא הנראה מי קובר את מי:
² לְרַפִּיחַ לֹא יוֹדְעִים אִידָּהּ לְהַכְנִס, זֶה כְּמוֹ תַל אֲבִיב, זֶה מְלִיּוֹן וְחֻצֵי אֲנָשִׁים, סְמִטָּאוֹת כְּאֵלֶּה.

מֵהַגּוֹף. [הִיא אֲמָרָה לְאַחֲשׁוּרוֹשׁ:] מַה אַתָּה הַשְׁתַּגְעַתָּ? [אַתָּה בִּסֶּךְ הַכֹּל] שׁוֹמֵר הַסּוּסִים שֶׁל אָבָא, [אֲבֵל אֲבָא שְׁלִי בְּלִשְׁאֲצָר] הֲיֵה שׁוֹתֵה אֶלְף בְּקִבּוּקֵי יִין, לֹא זֶה אֲצִלוּ כְּלוּם, לֹא רָאוּ אֲצִלוּ כְּלוּם, לֹא רָאוּ אֲצִלוּ שׁוּם תְּזוּזָה, הוּא נִשְׁאַר שְׁקוּל, צְלוּל, אִז זֶה הִיָּה אָבָא הִיָּה שׁוֹתֵה אֶלְף כְּדִים בְּכָל מְסָבָה, אֶלְף כְּדִים, אֶלְף בְּקִבּוּקִים, לֹא קָרָה שׁוּם דְּבָר. וְאַתָּה, שְׁתִּיתָ חֲצִי כּוֹס — תִּרְאֶה לְאֵן הִגְעַתָּ...]

אַחֲשׁוּרוֹשׁ אָמַר: עַל זֶה אֲנִי לֹא מוֹחֵל לָךְ, פֹּה אֲנִי לֹא אֲמַחֵל, פֹּה, לְהַגִּיד לְגוֹי שְׁאַתָּה לֹא יוֹדֵעַ לְהַשְׁתַּכֵּר, כָּל הַתּוֹעֲבוֹת בְּעוֹלָם [תַּגִּיד לְגוֹי שֶׁהוּא עֹשֶׂה וְהוּא יִמְחַל לָךְ], אָבֵל אַתָּה אוֹמֵר לְגוֹי "אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ לְשִׁתּוֹת, כְּכֹר הַשְׁתַּכְּרָת" — אַתָּה אוֹמֵר לוֹ כִּזֶּה דְּבָר הוּא לֹא יִמְחַל לָךְ לְעוֹלָם, אֲפֹלוּ אַחֲרֵי עֲשׂוֹר דּוֹרוֹת הוּא לֹא יִמְחַל לָךְ. תִּזְהָרוּ לֹא לְהַגִּיד לְגוֹי שֶׁהוּא לֹא יוֹדֵעַ לְהַשְׁתַּכֵּר, מִי שִׁיגִיד כְּפֹאֵה מְלִים — מָה?! שְׁאַנִּי לֹא יוֹדֵעַ לְהַשְׁתַּכֵּר?! לֹא יוֹדֵעַ לְשִׁתּוֹת!]

אַחֲשׁוּרוֹשׁ קָרָא לְבָנָי יִשְׁשַׁכָּר וְזִבְבוּלוֹן, "וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְחַכְמָיִם

יֹדְעֵי הָעֵתִים" [אֶסְתֵּר א, יג], מַה לֹא בְּסֵדֶר, [לְמָה אַחֲשׁוּרוֹשׁ אוֹמֵר] אֲנִי אֶקְרָא לְשִׁבְטֵי יִשְׁשַׁכָּר, תַּתְּלָה אוֹתָהּ וְגַמְרָנּוּ, פּוֹשַׁעַת כְּזֹאתִי, שְׁאוּמֶרֶת לָךְ שְׁאַתָּה לֹא יוֹדֵעַ לְהַשְׁתַּכֵּר, אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ לְשִׁתּוֹת, תַּגִּיד יֵאלֶלֶה תַּתְּלוּ אוֹתָהּ. לֹא, הוּא קוֹרָא לְיִשְׁשַׁכָּר, מָה לְיִשְׁשַׁכָּר? אֵת כָּל זֶה צְרִיכִים לְלַמֵּד אֵת זֶה. הִיָּה פּוֹרִים, לֹא לְמַדּוּ אֵת הַמְּפָרְשִׁים, לֹא לְמַדּוּ כְּלוּם. כָּל פְּסוּקֵי זֶה אֶלְף קְשִׁיּוֹת, אִז צְרִיכִים לְדַעַת מַה קוֹרָה כְּאֵן, לְמָה הוּא קוֹרָא לְשִׁבְטֵי יִשְׁשַׁכָּר.

אִז מְסַבֵּיר הַ"מְנוֹת הַלְלוּי": שְׁאַי אֶפְשָׁר לְהַתְּחִיל אֵת הַמְּסָבָה [בֵּא תִּשְׂרִי], כִּי לְמַלְכֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם מוֹנִין מִתְּשָׁרֵי, כְּתוּב בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, מְלַכֵי יִשְׂרָאֵל זֶה בְּנִיֶּסֶן, כִּי עֲכָשָׁיו אֲנַחְנוּ בְּסוֹף נִיֶּסֶן, מְלַכֵי יִשְׂרָאֵל בְּנִיֶּסֶן, מְלַכֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם זֶה בְּתִשְׁרֵי, אִז א' תִּשְׁרֵי זֶה הִיָּה, אִי אֶפְשָׁר [אוּ לְהַתְּחִיל אֵת הַמְּשִׁתָּה], חֲצִי מִהַמְּשִׁתָּה זֶה יְהוּדִים.

[וְכֵן בְּסַעֲדָה שֶׁעָשָׂה בְּלִשְׁאֲצָר, שֶׁהוֹכִיר לְמַעֲלָה, שֶׁאֵין שְׁתֵּה בְּלִשְׁאֲצָר אֶלְף חֲבִיּוֹת יִין, יֵצֵא יָד וְכַתְּבָה עַל הַקִּיר בְּכַתֵּב אֲשׁוּרִיּוֹת, וְאִף אֶחָד לֹא יָדַע לְקַרֵּא אֵת הַכְּתָב], כָּלֵם הָיוּ

אֲלֵיֶזְרָא.

אַתֶּם הַוּלָכִים לְשִׁדּוּכִים, הַשִּׁדּוּכִים לֹא מְצַלִּיחִים — כִּי אַתֶּם מְדַבְּרִים [בַּפְּגִישָׁה] שְׁטִיּוֹת, תְּדַבְּרוּ דְבַר תּוֹרָה, תְּדַבְּרוּ עַל אֲלֵיֶזְרָא, תִּלְמְדוּ "כְּלֵי יָקָר", שֶׁהוּא נֶתֶן שְׁנֵי צְמִידִים — אוֹמֵר רִשׁוּ: הוּא רָאָה שֶׁהַלּוּחֹת נִשְׁכָּרוֹת. הוּא רָאָה כָּל מֵה שִׁיְהִיָּה בְּעוֹד 360 שָׁנָה, בְּגִיל 40 הוּא הִתְחַתֵּן יִצְחָק, וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה מֵהַלִּידָה שְׁלוֹ, אִזּוֹ בְּדִיוֹק 360 שָׁנָה, הוּא רוֹאָה מֵה יְהִיָּה בְּעוֹד 360 שָׁנָה, הוּא רוֹאָה אֵיךְ שֶׁהַלּוּחֹת נִשְׁכָּרוֹת, וְעוֹשִׂים עֲגָל, מְחוּלוֹת, הַכֹּל הוּא רוֹאָה. אֵיזָה שְׁדוּף? ! אֲמַרְתִּי לוֹ אַל תַּעֲשֵׂה כְּזֶה שְׁדוּף, זֶה לֹא כְּדָאִי, בְּסוּף יַעֲשׂוּ לָךְ עֲגָל, תִּרְאָה מֵה שְׁקוּרָה כָּאֵן. אִזּוֹ הוּא לּוֹקַח שְׁנֵי צְמִידִים

יְהוּדִים שָׁם, לֹא יִדְעוּ לְקַרְא אֶת הַכְּתָב יָד, לֹא לְמַדּוּ קְרָא וְכָתַב, לֹא לְמַדּוּ לִיבָּה, לֹא יִדְעוּ. [וּמִבְּאֵר שֶׁהַסִּיבָה הַיֵּיא: כִּי זֶה הָיָה אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַלּוּחֹת, [כָּתַב] שֶׁל הַלּוּחֹת, [וְאוֹ לֹא הָיוּ מִשְׁתַּמְשִׁים בְּכָתַב הַזֶּה, כִּי מִי שֶׁהָיָה [מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָתַב הַזֶּה] הָיָה נִשְׂרָף מִיָּד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּ(מִגְלָה) [בְּתַנְחִיחָה] י"ג עֲמוּד א' עַל שְׁנֵי תִינוּקוֹת שֶׁלְמַדּוּ חֲשֵׁמֶל³, וְהִלְכוּ לְהִיּוֹת חֲשֵׁמֶלֵאִים — אִזּוֹ הַחֲשֵׁמֶל שֶׁרָף אוֹתָם, קָבְלוּ זָרָם, נִגְעוּ בְּחוּטֵי חֲשֵׁמֶל — קָבְלוּ זָרָם, מִתּוֹ עַל הַמְּקוֹם, מֵה זֶה חוּטֵי חֲשֵׁמֶל זֶה הָאוֹתִיּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, בְּכָל אוֹת יֵשׁ זָרָם, בְּכָל אוֹת יוֹרֵד עֲמוּדָא דְנוּרָא. אָדָם לוֹמֵד, כְּזֶה שֶׁבַת אֲרַכָּה, 5: 30 זֶה הַנֶּזֶן, 19: 30 זֶה הַשְּׁקִיעָה, שֶׁאֶפְשָׁר לְלַמֵּד עַל נֶדָב וְאֲבִיהוּא. אֶפְשָׁר לְלַמֵּד עַל

מֵרֵאִי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

סוֹתְרִין דְּבַרֵי תוֹרָה מֵה עֲשֵׂה הַעֲלוּ לוֹ שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת גְּרָבִי שֶׁמֶן וַיִּשֶׁב בְּעֵלְיָה וּדְרִישׁוּ תְּנוּ רַבְּנֵי מַעֲשֵׂה בְּתִינוּק אַחַד שֶׁהָיָה קוֹרָא בְּבֵית רַבּוּ בְּסִפְר יְחֻזְקָאֵל וְהָיָה מִבֵּין בְּחֲשֵׁמֶל וַיִּצְאָה אִשׁ מִחֲשֵׁמֶל וּשְׂרַפְתּוּ וּבִקְשׁוּ לַגְּנוּז סִפְר יְחֻזְקָאֵל אִמֵּר לְהַם חֲנִינָה בֵּן חוּזְקִיָּה אִם זֶה חֲכָם הַכֹּל חֲכָמִים הֵן: [וּמוֹבָא בְּמִפְרָשִׁים שֶׁהַסִּיפּוֹר שְׁמוּבָא בְּתַחִילָה עַל הַיְנוּקָא, הוּא לֹא הַסִּיפּוֹר הַמוֹבָא בְּהַמְשָׁךְ בְּבְרִיתָא, וְשְׁנֵי תִינוּקוֹת הָיוּ].

³ חֲגִיגָה יג, ע"א

מִיְחִיבֵי עַד הֵיכֵן מַעֲשֵׂה הַמְּרַכְבָּה רַבִּי אוֹמֵר עַד וְאֵרָא בְּתוֹרָא רַבִּי יִצְחָק אוֹמֵר עַד הַחֲשֵׁמֶל עַד וְאֵרָא מִגְּמֵרִינֵי מִכָּאן וְאֵילֶךְ מִסְרִינֵי רֵאשִׁי פְּרָקִים אִיכָא דְאִמְרֵי עַד וְאֵרָא מִסְרִינֵי רֵאשִׁי פְּרָקִים מִכָּאן וְאֵילֶךְ אִם הוּא חֲכָם מִבֵּין מַדְעַתוֹ אֵין אִי לֹא לֹא וְמִי דְרִשִׁינֵן בְּחֲשֵׁמֶל זֶה הוּא יְנוּקָא דְדִרְשׁ בְּחֲשֵׁמֶל וְנִפְקָא נוֹרָא וְאִכְלֵתִיָּה שְׁאֵנִי יְנוּקָא דְלֹאוּ מִטִּי זִמְנִיָּה אִמֵּר רַב הַיְוֹדָה בְּרַם זְכוֹר אוֹתוֹ הָאִישׁ לְטוֹב וְחֲנִינָה בֵּן חוּזְקִיָּה שְׁמוֹ אֶלְמָלָא הוּא נִגְנוּז סִפְר יְחֻזְקָאֵל שֶׁהָיוּ דְּבַרֵי

[לתקן?] אֶת הַלְּוֹחֹת, יִהְיֶה לְוֹחֹת שְׁנִיּוֹת, כֹּל זֶה אֲלִיעֶזֶר כִּכְּבֹר רֵאָה מֵרֵאשׁ.

אֶת כֹּל זֶה צְרִיכִים לְלַמֵּד, לְהַגִּיד בְּפִגְיֹשׁוֹת, אֲשֶׁה רוֹצֶה קִצָּת לְשִׁמְעַ דְּבַר תּוֹרָה, אֲשֶׁה לֹא צְרִיכָה לְלַמֵּד גְּמָרָא אֲבָל הִיא רוֹצֶה לְשִׁמְעַ אֵיזָה דְּבַר תּוֹרָה. אָדָם לּוֹמֵד שְׁמוֹנֶה דְּפִים בְּיוֹם, יֵשׁ לוֹ 14 שְׁעוֹת, הוּא יִכּוֹל לְהַגִּיד אֵיזָה דְּבַר תּוֹרָה, מִהַשְׁמוֹנֶה דְּפִים שֶׁהוּא לּוֹמֵד כֹּל יוֹם, הוּא לּוֹמֵד פָּרָק בְּרַמְבַּ"ם, אֲזוּ הוּא יִכּוֹל לְהַגִּיד מִהַרְמַב"ם, אֶת זֶה הוּא יִכּוֹל לְלַמֵּד עִם הָאֲשֶׁה. בְּחַב"ד לּוֹמְדִים רַמְבַּ"ם, לְחַת"ת] - [ה'מ'ש ת'הלים ת'ניא, סֵפֶר לְמוֹד יוֹמֵי שֶׁל חֲסִידֵי חַב"ד] הוֹסִיפוּ אֶת הַרְמַב"ם, בְּכָל יוֹם שְׁאֵתָה לּוֹמֵד יֵשׁ שָׁם פָּרָק רַמְבַּ"ם, הַרְמַב"ם זֶה הַלְּכוֹת פְּשוּטוֹת שְׁאֵשֶׁה צְרִיכָה לְדַעַת אוֹתָם, סֵפֶר הַמְּדַע זֶה, וְאַחֲרֵי זֶה סֵפֶר הָאֲהָבָה — אֶהְבַּת ה', אֲשֶׁה צְרִיכָה גַם כֵּן לְאֶהֱבֹת אֶת ה', כְּמוֹ דְּבוֹרָה הַנְּבִיאָה, [כְּשֶׁהִיא הִייתָה מֵתַנְבַּאת] אֲזוּ הִיָּה לָהּ עֲמוּדָא דְּנוֹרָא, [לְכוּן] הִיא נִקְרָאת אֲשֶׁת לְפִידוֹת.

אֲזוּ אָדָם לּוֹמֵד אֶת הַ"כְּלֵי יִקְר",

לּוֹמֵד אֶת הַ"כְּלֵי יִקְר" עַל הַלְּוֹחֹת, מִה זֶה שְׁנֵי צְמִידִים, מִה אֲלִיעֶזֶר רֵאָה, מִה זֶה "עֲשֶׂרָה זֶה־ב מִשְׁקָלָם" (בְּרֵאשִׁית כד, כב) — זֶה עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, לְכֹל דְּבַר יֵשׁ פְּרוּשִׁים, יֵשׁ פְּרוּשִׁים שֶׁל רִש"י יֵשׁ פְּרוּשִׁים שֶׁל הַ"כְּלֵי יִקְר".

וְר' חַיִּים קִנְיָבְסְקֵי שָׁנָה שְׁלֵמָה לֹא רָאוּ אוֹתוֹ לּוֹמֵד גְּמָרָא, כְּלָם כְּאוֹ לְאֲבָא שְׁלוֹ "מִה קוֹרָה? הַבֵּן שְׁלֶךְ הוּא לֹא... בְּרַגַּע שֶׁהוּא נִכְנָס אֵלָיו לְחַדֵּר הוּא רֵאָה אוֹתוֹ לּוֹמֵד אֶת הַפְּרָשָׁה, "אֲנִי לֹא יוֹדַע אֶת הַפְּרָשָׁה".

אֲזוּ יֵשׁ שְׁבַת אֲרָכָה אֲפָשֶׁר לְלַמֵּד אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה. עֲכָשְׁיו [צִרִיד לְלַמֵּד] בְּמִשְׁנֵה בְּרוּרָה הַלְּכוֹת שְׁבַת, יֵשׁ מִה לְעֲשׂוֹת, בְּמִקוֹם שֶׁבְּפִגְיֹשָׁה יִלְמְדוּ אֶת הַפְּרָשָׁה, יִדְעוּ מִה זֶה נִדְּב וְאֲבִיָּהוּא, וְלָמָּה הֵם נִשְׂרָפוּ, וְלָמָּה מְכַנְּסִים אֶת תְּזַרִיעַ מְצַרְעַ? — כִּי הֵם דְּבָרוּ לְשׁוֹן הָרַע עַל מִשֶׁה רַבִּינוּ, הֵם בְּכֻלָּל לֹא הִרְגִישׁוּ מִה שֶׁהֵם עוֹשִׂים. כְּמוֹ אֲלִיעֶזֶר, שֶׁהוּא בְּכֻלָּל לֹא הִרְגִישׁ מִה שֶׁהוּא חוֹלֵק עַל אֲבָרָהֶם. אָדָם חוֹלֵק עַל הַצְּדִיק — הוּא בְּכֻלָּל לֹא מְרַגֵּשׁ אֶת זֶה.

בִּירָה, זֶה הָיָה עֵיר הַבִּירָה שֶׁל אָרֶם נְהָרִים, שֶׁם הָיָה אוֹלֵי שְׁנֵי מְלִיּוֹן בָּנוֹת, בֵּין שְׁנֵי מְלִיּוֹן בָּנוֹת יֵשׁ רַק בַּת אַחַת כְּשָׂרָה, רַק בַּת אַחַת צְדִיקָה.

היא אומרת: אני הולכת מפה, אני בורחת. אומר הבן איש חי (עוד יוסף חי דרשות בראשית כד, נח): תגידי 'כן', [על ששואלים אותה]: "התלכי עם האיש הזה" (בראשית כד, נח). [אָלָא:] "כן" זה פרושו 'כן' — כמו שאמא אומרת, 'כן' — כמו שלבן אומר. כמו [שהדין] שאדם דופק בדלת, באים הפועלים והם אומרים "אפשר להכניס?", אתה אומר "כן", איך שהם נכנסים בא השור של בעל הבית ונגח אותם, הרג אותם, פצע אותם. הם אומרים "אמרת

לכן אומר הרבי מקוצק כתוב "אולי" בפעם השנייה, כתוב פעמים "אולי" פעם עם ו' פעם בלי ו', הדרשה היא על ה'אלי" בלי ו', "אלי" — הוא רצה להכשיל את השדוף⁴, הוא היה בטוח שאברהם טועה. הוא אומר: טוב אני אלה, כמו שאתה שולח מישוהו למכלת, הוא אומר: כבר נגמר, אין. [והמשלח אומר לו:] [בכל אופן] תלך, תבדק עוד פעם. [אז אומר השליח באלוין:] טוב, אני אלה, אבל אני אומר לך שאין כלום. אז אליעזר אומר: בסדר, אתה שולח אותי — אני אלה, אני אראה לך שאין כלום. כי איך אפשר למצא ילדה אחת כשרה, ילדה אחת צדיקה, בין מליון בנות? חרן זה היה עיר גדולה, מליון תושבים, זה היה עיר

❁ מראי מקומות והערות ❁

(לח) אם לא אל בית אבי תלך ואל משפחתי ולקחת אשה לבני: (ט) ואמר אל אדני אלי לא תלך האשה אחרי: (מ) ואמר אלי יהוה אשר התהלכת לפניו ישלח מלאכו אתך והגלית דרךך ולקחת אשה לבני משפחתי ומבית אבי: (מא) אז תנקה מאלתי כי תבוא אל משפחתי ואם לא יתנו לך והיית נקי מאלתי: רש"י על פסוק למ: "אלי לא תלך האשה" - אלי כתיב, בת היתה לו לאליעזר והיה מחזר למצוא עלה שאימרו לו אברהם לפנות אליו להשיאו בתו אמר לו אברהם בני ברוך ואתה ארוי ואין ארוי מתדבק בברוך

⁴ בראשית פרק כד
 (א) ואברהם זקן בא בלמים ויהוה ברך את אברהם בכל: (ב) ואמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המשל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי: (ג) ואשביעך ביהוה אלהי השמים ואלהי הארץ אשר לא תקח אשה לבני מבנות הפגועני אשר אנכי יושב בקרב: (ד) כי אל ארצי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק: (ה) ואמר אליו העבד אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת ההשב אשיב את בנך אל הארץ אשר יצאת משם: (ו) ואמר אליו אברהם השמר לך פן תשיב את בני שמה:

וְאֲבִיהוּא, עַל דָּתָן וְאֲבִירָם, מְדוּעַ פְּתֹאֵם מְכַנְיָסִים אֶת תַּזְרִיעַ מְצָרַע? אֵלֶּא הֵם אָמְרוּ — מְסַבֵּיר ה"עֲשֶׂרָה מְאֻמְרוֹת": שְׁכַל מַה שֶּׁהֵם אָמְרוּ מְתִי יְמוּתוֹ שְׁנֵי זְקָנִים אֵלּוּ, אִזּוּ שְׁיָמוּתוֹ, שְׁיָמוּתוֹ כְּכָר, נִמְאָס לְנוּ מֵהֵם, דִּי הֵם כְּכָר [-] בַּמַּחַּ כָּל הַיּוֹם, דְּבָרֵי תוֹרָה, וְתִלְמַד מְשָׁנָה בְּרוּרָה, תִּלְמַד פְּרוּשִׁים עַל הַפְּרָשָׁה, מְסַפֵּיק, דִּי אֲנַחְנוּ כְּכָר יוֹשְׁבִים פַּה שְׁנָה שְׁלֵמָה רַק שׁוֹמְעִים אֶת מֹשֶׁה רַבִּינוּ כָּל הַיּוֹם, דִּי נִמְאָס.

אִזּוּ הַתְּהַפְּכוּ הַנוֹנִי"ם, צְרִיכִים לִקְרֹא אֶת הַזִּהָר בְּבַהֲעֵלְתָךְ, לְמַה הַנוֹנִי"ם הַתְּהַפְּכוּ, נוֹי"ן אֶחָד הַתְּהַפֵּן עַל הָרֹאשׁ, וְנוֹי"ן שְׁנֵי אִזּוּ הוּא זָכָה, הַנוֹי"ן שְׁנֵי זָכָה, הַנוֹי"ן הַשְּׁנֵי זָכָה, כְּתוּב שְׁמִי שִׁיתֶקֶן אֶת הַנוֹנִי"ם זֶה רַק מְשִׁיחַ, רַק מְשִׁיחַ יִתְקֶן אֶת הַנוֹנִי"ם, מִי שִׁיכּוֹל לְהַחֲזִיר אֶת הַנוֹנִי"ם לְמָקוֹם אִזּוּ הוּא יִהְיֶה מְשִׁיחַ, אִם אָדָם רוֹצֶה לְהִיּוֹת מְשִׁיחַ... |⁵

כֵּן", הוּא אוֹמֵר "אֲמַרְתִּי כֵּן — אֲנִי לֹא יוֹדַע, כֵּן זֶה פְּרוּשׁוֹ: תַּעֲמַד עַל הַמָּקוֹם, שְׁמַעְתִּי אוֹתְךָ, זֶה בְּסֹדֵר, שְׁמַעְתִּי, שְׁמַעְתִּי אֶת הַדְּבוּרִים שְׁלֹךְ, אִזּוּ אֲמַרְתִּי כֵּן, זֶה לֹא שֶׁתְּכַנְסוּ". כֵּן יֵשׁ לְזֶה מְלִיּוֹן פְּרוּשִׁים. אוֹמֵר הַבֵּן אִישׁ חֵי: אִזּוּ רַבְּקָה אוֹמְרַת ["אֵלֶּךְ" שְׁלָךְ אִין מְקוֹם לְטָעוּת, אֵלֶּא לְהִבִּין שְׁפִנְגֵתָה] כֵּן! אֲנִי הוֹלְכַת! אֲנִי בּוֹרַחַת מִפָּה! רַק חֲכִיתִי שְׁיָבֵא מִיִּשְׁהוּ וְיִקַּח אוֹתִי מִכָּאן, יוֹצִיא אוֹתִי מֵהַמָּקוֹם הַזֶּה, הַמָּקוֹם הַכִּי מְטַנֵּף, הַכִּי גּוֹעֲלִיסֵט. מַה זֶה לְהִיּוֹת חִלוּנִי? זֶה הַכִּי גּוֹעֲלִיסֵט, עֲדִיף לְהַתְּאָבֵד וְלֹא לְהִיּוֹת חִלוּנִי, הַרְבֵּה אָמַר יוֹתֵר טוֹב לְשַׁחַט אֶת הַיְלָדִים מֵאֲשֶׁר שְׁיִהְיוּ חִלוּנִים, אָדָם מְבִיא יֶלֶד חִלוּנִי, הוּא נוֹסֵעַ לְוִנְצָאוּלָה, נוֹסֵעַ לְקוֹלוֹמְבֵיָה, יוֹתֵר טוֹב לְשַׁחַט אוֹתוֹ מִקֵּדָם, בְּמָקוֹם שְׁיִהְיֶה חִלוּנִי שְׁיַעֲשֶׂה עֲבֻרוֹת, עֲרִירוֹת, בְּקַבּוּצִים עוֹשִׂים אֶת כָּל הַתּוֹעֲבוֹת.

אִזּוּ יֵשׁ מַה לְלַמֵּד, עַל נִדְב

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁵ נִמְסִים, יָבֵאוּ עִם עֲגִילִים, אֵף אֶחָד לֹא הִגִּיעַ, זֶה הָיָה מְשַׁבֵּר מְאֹד גְּדוֹל, גַּם מְשַׁבֵּר בְּשַׁבִּילִי, וְאִנִּי מְבַקֵּשׁ סְלִיחָה שְׁלֹא הַתְּגַלִּיתִי, וְיִחַכּוּ לְעוֹד מֵאֲתִים שְׁנָה. הַגָּאוֹן אוֹמֵר שְׁהַמְשִׁיחַ יָבֵא

אִמְרוּ שְׁאִנִּי מְשִׁיחַ וְאִנִּי אֶתְגַּלֶּה בְּפוּרִים, בְּסוּף [-] בְּתַקְשׁוּרַת לֹא יוֹדַע מַה, לֹא הַתְּגַלִּיתִי, עֲכָשׁוּ עוֹד מִקְפִּידִים עָלַי בְּגִלְלוּ זֶה, לֹא סוֹלְחִים לִי, פְּרַסְמוֹ שְׁיָבֵאוּ עִם קַעְקוּעִים, יָבֵאוּ עִם

יֵשׁ לָנוּ עוֹד מְאֻתִּים שָׁנָה, לְגַמֵּר אֶת הַפְּרָשָׁה, לְגַמֵּר כָּל יוֹם שְׁמוֹנֶה דְּפִי גְמָרָא, יוֹם כְּזֶה אָרְךָ — 5:30 זֶה הַנֶּץ, 19:30 זֶה שְׁקִיעָה, וּבַחֲדָשׁ סִיּוֹן זֶה כְּבֹר יְהִיָּה בְּשֵׁשׁ דְּקוֹת ל־20:00, יְהִיָּה 14 וְחֲצִי שְׁעוֹת, יֵשׁ מָה לַעֲשׂוֹת, יֵשׁ מָה לְלַמֵּד. אַתֶּם לֹא יְכוּלִים לְלַמֵּד גְּמָרָא? תִּלְמְדוּ אֶת הַפְּרָשָׁה! תִּקְרְאוּ אֶת הַפְּרָשָׁה עִם ה"כְּלִי יְקָר" עִם רִש"י, כָּל אֶחָד יֵשֵׁב עִם אִשְׁתּוֹ וַיִּקְרָא אֶת הַפְּרָשָׁה, צְרִיכִים לְדַעַת אֶת הַפְּרָשָׁה, לְמָה נִדְּב וְאֲבִיהוּא נִשְׂרָפוּ, מָה הַפְּרוּשׁ שֶׁהֵם אָמְרוּ שְׂכָבֵר יְמוֹתוֹ מִשֶּׁה וְאֶהְרֹן?! אֶפְלוּ דָתָן וְאַבְיָרָם לֹא אָמְרוּ אֶת זֶה.

שָׁל יְרוּשָׁלַיִם, וְהֵשֵׁר שָׁל מִירוּן, וְזֶה יְהִיָּה שָׁר שָׁל צְפַת, וְזֶה יְהִיָּה שָׁר שָׁל טְבַרְיָה, יְהִיָּה שָׁר שָׁל אֵילַת, וְשָׁר הַנְּגָב, וְשָׁר הַגְּלִיל, וְזֶה יְהִיָּה הַשָּׂר שָׁל בְּתֵי קָפָה, וְזֶה יְהִיָּה הַשָּׂר שָׁל דִּי סְקוּטָקִים, וְיְהִיָּה שָׁר שָׁל הַסְּפָרִים, אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת מְאֻתִּים וְחֻמְשִׁים שָׂרִים, זֶה לֹא יְהִיָּה בְּעֵינָהּ, כָּל אֶחָד יִקְבַּל חֻמְשִׁים אֶלְף שְׁקָל בַּחֲדָשׁ, אִזּוּ בָּאוּ מְאֻתִּים חֻמְשִׁים אִישׁ, רוֹצִים גַּם אֲנַחְנוּ תִּיקִים, לְמָה לֹא מְגִיעַ לָנוּ?! אַבָּל, הֵם לֹא אָמְרוּ שְׂיָמוּתוֹ, הֵם לֹא אָמְרוּ לְמִשֶּׁה: תְּמוֹת כְּבֹר, מְסַפִּיק, דִּי. [אלא] אָמְרוּ: רוֹצִים תִּיקִים, רוֹצִים לְהִיּוֹת חֻבְרִים בְּמִמְשָׁלָה, חֻבְרִים בְּכַנְסֵת, ו"מְדוּעַ תִּתְנַשְׂאוּ" [בְּמִדְבָר טו, ג], אֶת כָּל הַתִּיקִים לְקַחְתֶּם, תִּשְׁאִירוּ לְעוֹד מִיִּשְׁהוּ, שְׂיִהִיָּה לְכֶם עֵינֵי טוֹבָה.

דָּתָן וְאַבְיָרָם אָמְרוּ [לְמִשֶּׁה וְאֶהְרֹן:] לְמָה אַתֶּם בְּגָאוּהָ, לוֹקָחִים לְכֶם אֶת כָּל הַתְּפִקִידִים, אֶת כָּל הַתִּיקִים אַתֶּם לוֹקָחִים, אֶת שָׁר הַבְּטָחוֹן וְשָׁר הַכְּהֻנָּה וְשָׁר הַמְּשַׁפְּטִים, כָּל אֶחָד מִחֲזִיק עֲשָׂרָה תִיקִים בִּיד, תַּעֲזֹבוּ אֶת זֶה, [יש] מְאֻתִּים חֻמְשִׁים אִישׁ, רוֹצִים לְהַתְחַלֵּק בְּכָל הַתִּיקִים, יְהִיָּה מְאֻתִּים חֻמְשִׁים תִּיקִים, [יהיָּה] שָׁר

אִזּוּ דָּתָן וְאַבְיָרָם בְּסוּךְ הַכָּל רָצוּ תִיק, תִיק בְּמִשְׁטָרָה, תִיק בְּעֵזָה, תִיק בְּרַפִּיחַ, תִיק בְּחֶאֱן יוֹנֵס, כָּל אֶחָד יִקְבַּל תִיק, כָּל אֶחָד מְקַבֵּל תִיק. תִרְצוּ לְאָכַל אֶכָּל? תִסְעוּ לַעֲזָה — שָׁם אֶפְשָׁר לְאָכַל אֶת כָּל

מְרָאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

בְּסוּף הָאֶלֶף הַשְּׁשִׁי.

בְּאֵמַת בְּעוֹד מְאֻתִּים, רַב בְּעוֹד מְאֻתִּים, רַב

הָאֵכֶל. אִז מְדַבְּרִים עַל זֶה שְׁמָה
הַפְּרוּשׁ שֶׁנִּדְבַּ וְאֲבִיהוּא אֹמְרִים
"מְתִי יָמוּתוּ כָּבֵר — שְׂיָמוּתוּ
כָּבֵר". לָכֵן מִפְּסִיקִים [עַם פְּרָשִׁיּוֹת
תְּזַרְיעַ מְצַרְעַ].

אִז מָה הֵם אָמְרוּ? מִסְבִּיר
הַ"עֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת" זֶה הוֹלֵךְ עַל
פָּרָק כ"ד פְּסוּק א', פָּרָק כ"ד
פְּסוּק א' בְּשִׁמּוֹת, כְּתוּב "וַיַּעַל
מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן (ו) נִדְבַּ וְאֲבִיהוּא
וְשִׁבְעִים (אִישׁ) מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל",
כָּלֵם הִלְכוּ לְאֵט לְאֵט, לֹא כְמוֹ
שׁוּבוּ בָּנִים, כְּמוֹ בְּתַחֲרוֹת, וְזֶה
דוֹחֵף אֶת הַהוּא. כְּתוּב שְׁלַעֲתִיד
לְבֹא⁶, רִשְׁ"י אֹמֵר: "וְתַקְרְבוּן
אֵלַי כָּלְכֶם" [דְּבָרִים א, כב] —
בְּעֶרְבוּבֵיָא, כָּל אֶחָד דְּחָף אֶת
הַשְּׁנִי. אֲצַל הַזִּקְנִים אֵף אֶחָד לֹא
דְּחָף אֶת הַשְּׁנִי, כָּלֵם הִלְכוּ לְאֵט
לְאֵט, בְּנִמוּס, לָאֵן הוֹלְכִים? לְהֵר
סִינֵי, לְקַבֵּל תּוֹרָה. יוֹצֵאת בֵּת קוֹל
"שִׁבְעִים זִקְנִים, לְעֶצֶר! לְעֶצֶר!"
זֶה 3 קִילוֹמֶטֶר מִהַמְחַנְהָ, זֶה

לָלַכְתָּ שְׁלֹשׁ פְּרָסָאוֹת, שְׁלֹשׁ
פְּרָסָאוֹת זֶה 15 קִילוֹמֶטֶר, 3 כְּפוּל
5 זֶה 15 קִילוֹמֶטֶר, 15 קִילוֹמֶטֶר
צְרִיכִים לָלַכְתָּ. יוֹצֵאת בֵּת קוֹל
"אַתֶּם תִּשְׁאַרוּ כֹּאֵן! — שִׁבְעִים
זִקְנִים". אִז נִדְבַּ וְאֲבִיהוּא
שְׂמַחִים, הֵם הוֹלְכִים עִם הָאָבָא,
עִם הַדּוֹד, הִיָּה לָהֶם דּוֹד חֲמוּד,
מְתוּק, קָרָאוּ לוֹ "מֹשֶׁה,
מוֹיֶשֶׁה" לְהָא, דּוֹד מֵאֵד חֲמוּד, אִז
הֵם הִלְכוּ עִם הַדּוֹד עִם הָאָבָא,
וְהֵם הוֹלְכִים, יוֹצֵאת בֵּת קוֹל
"נִדְבַּ וְאֲבִיהוּא, לְעֶצֶר!, דִּי,
הִלְכְתֶּם עוֹד קִילוֹמֶטֶר, דִּי!".
רָאוּ: מִי הוֹלֵךְ? מֹשֶׁה וְאֶהְרֹן!
לָאֵן הוֹלְכִים? לְשָׁמַיִם! עוֹלִים
לְשָׁמַיִם לְקַבֵּל תּוֹרָה. אוּה אָבָא
שְׁלָנוּ עוֹלָה לְשָׁמַיִם עִם מֹשֶׁה
רַבִּינוּ, הֵם כָּבֵר לֹא יִרְדּוּ, מָה
פְּתָאֵם שְׁהֵם יִרְדּוּ.

הַרְבֵּיהָ אָמַר: הִיִּיתִי בְּשָׁמַיִם — זֶה
הִיָּה תַק"ע — לֹא רְצִיתִי לְרַדֵּת
בְּשׁוּם אִפְּן!⁷ בְּסוּף מָה, שְׁהוּא

מוראי מקומות והערות

⁶ עבודה זרה ב, ע"א

דרש רבי חנינא בר פפא ואיתימא רב שמלאי
לעתיד לבא מביא הקדוש ברוך הוא ספר תורה
[ומניחו] בחיקו ואומר למי שעסק בה יבא
ויטול שכרו מיד מתקבצין ובאין עובדי כוכבים
בערבוביא שנאמר כל הגוים נקבצו יחדו [וגו']
אמר להם הקדוש ברוך הוא אל תכנסו לפני

בערבוביא אלא תכנס כל אומה ואומה

⁷ חיי מוהר"ן - אות פד

(ד) מה שספך קדם ראש השנה תקס"ט סוף
קנין תקס"ח ובאותו העת הביא לו השוחט
מטעפליק פסא נפלגה:
וסמוך לזה ספר זאת שראה במראה או בחלום
שביבאו לו פסא, והיה אש סביבה. והלכו כל

רְאֵה אֶת הַכֶּסֶף עִם כָּל הַשְּׂדוּכִים. כָּל הַשְּׂדוּכִים זֶה רַק רַבְּנוּ, רַבְּנוּ [ראוה?] שְׂדוּכִים עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת, אֶת כָּל הַשְּׂדוּכִים שֶׁל כָּל בְּנֵי תְּמוּתָה עַד סוּף הַדּוֹרוֹת, עַד שְׂבִיא מְשִׁיחַ.

אָדָם עוֹשֶׂה שְׂדוּף — שְׂגִיד אִיזָה "בְּזִכּוֹת רַבִּי נַחֲמָן", שְׂגִיד אִיזָה דְּבַר תּוֹרָה בְּשְׂדוּף, לֹא שְׂטִיּוֹת, מְדַבְּרִים שְׂטִיּוֹת וְלֹא מְבִינִים לָמָּה שְׂדוּכִים מִתְּפָרְקִים, אִזּוּ מִחֲפָשִׁים 'עֲצוֹת'... תְּגִיד דְּבַר תּוֹרָה, הָאֲשֶׁה רוּצָה לְשַׁמֵּעַ דְּבַר

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֶחָד מֵצֵא שֵׁם וְרֵאָה בַּת זְוִגוֹ. וּמֵאַחַר שֶׁבְּיָמִים הַקּוֹדְמִים לְמִדְתִּי, נִפְּל בְּדַעְתִּי שֶׁפְּסוּק (דְּנִיאֵל ז'), "פְּרִסְיָה שְׂבִיבִין דִּי נוּר" רֵאשִׁי תְּבוּת שְׂדוּכִין כִּי עַל יְדֵי הַכֶּסֶף נַעֲשִׂין שְׂדוּכִין כְּנ"ל, גַּם פְּרִסְיָה רֵאשִׁי תְּבוּת רֵאשׁ הַשְּׂנָה יוֹם כְּפֹר סְכוּת. וְעַל כֵּן בְּשִׁמְיִי עֲצָרַת זְוִיגָא דְּמִטְרוֹנִיתָא. וְשָׂאֲלִיתִי מַה יְהִיָּה פְּרִנְסְתִי וְאָמְרוּ לִי שְׂאָהִיָּה שְׂדוּכִין וְהָאֵשׁ הַקִּיף סְבִיבוּ:

כִּי פְּאָמַת רֵאשׁ הַשְּׂנָה הִיא טוֹבָה גְּדוּלָּה כִּי הוּא מוֹעֵד שֶׁהַלְּבָנָה מִתְּכַסֶּה בּוֹ, שֶׁעַל זֶה נֶאֱמַר (חֵלֶין ס ע"ב), הַכִּיאוּ עָלַי פְּפָרָה. וְהוּא טוֹבָה גְּדוּלָּה לְהַעוֹלָם, כִּי עַל יְדֵי זֶה אֲנִי יְכוֹלִין לְבַכֵּשׁ פְּפָרָה בְּרֵאשׁ הַשְּׂנָה:

⁸ עִירוּבִין ק. ע"ב

דֹּאמֵר רַבִּי חֵיִיא מֵאֵי דְּכַתִּיב מִלְּפָנוּ מִבְּהֵמוֹת אֶרֶץ וּמֵעוֹף הַשָּׁמַיִם יַחְכְּמוּנוּ מִלְּפָנוּ מִבְּהֵמוֹת זֹו פְּרִידָה שְׂכוּרְעָה וּמִשְׁתַּנֵּת מִיָּם וּמֵעוֹף הַשָּׁמַיִם יַחְכְּמוּנוּ זֶה תְּרַנְגוּל שְׂמַפִּיִּים אִמֵּר רַבִּי יוֹחָנָן אֵילְמָלָא לֹא נִיתַנָּה תּוֹרָה הֵינְנוּ לְמִדִּין צְנִיעוּת מִחַתוּל וְגוֹל מִנְמַלָּה וְעִרְיוֹת מִיוֹנָה דְּדָךְ אֶרֶץ מִתְּרַנְגוּל שְׂמַפִּיִּים וּמֵאֵי מַפִּיִּים לֵה אִמֵּר רַב

הָעוֹלָם אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָף לְרֵאֲוֹתָהּ. וּכְשֶׁחֲזָרוּ מִשָּׁם, אִזּוּ תַּכְף נִתְקַשְּׁרוּ זֶה עִם זֶה וְנַעֲשֶׂה שְׂדוּכִים בְּיַנְיָהֶם. וְגַם כָּל מְנַהֲגֵי הַדּוֹר כָּלֵם הֵלְכוּ לְרֵאֲוֹתָהּ. וְשָׂאֲלִיתִי כְּמָה הִיא רְחוּקָה, וּמִפְּנֵי מָה תַּכְף נַעֲשׂוּ שְׂדוּכִים. וְהִלַּכְתִּי וְהִקְפַּתִּי סְבִיבָם לֵילָף שָׁם:

וְשִׁמְעִיתִי שֶׁהוֹלֵךְ וּבָא רֵאשׁ הַשְּׂנָה. וְהִיִּיתִי מְסַפֵּק אִם לְחֹזֵר אִם לְהַתְּעַבֵּב שָׁם, וְהִיִּיתִי נִבּוֹף בְּדַעְתִּי וְאָמַרְתִּי בְּלִבִּי אֵיךְ אֲשָׂאֵר בְּכָאן עַל רֵאשׁ הַשְּׂנָה, וְאָמַרְתִּי בְּדַעְתִּי לְכִי הַגּוֹף חֲלוּשׁ שִׁישׁ לִי לָמָּה לִי לְחֹזֵר וְהִיִּיתִי שָׁם:

וּבִאֲתִי לְהַכֶּסֶף וְרֵאֲוִיתִי שֵׁם רֵאשׁ הַשְּׂנָה, רֵאשׁ הַשְּׂנָה מְמֹשׁ. וְכֵן יוֹם כְּפֹר, יוֹם כְּפֹר מְמֹשׁ. וְכֵן סְכוּת, סְכוּת מְמֹשׁ. גַּם שְׁמַעְתִּי שֶׁהָיוּ צוֹעֲקִים (יִשְׁעִיָּה א'), "חֲדָשִׁים וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי", מַה לָּכֶם לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, רֵאשׁ הַשְּׂנָה בְּעֲצָמוֹ יִשְׁפֹּט. וּבְרַחוּ בְּלָם עִם כָּל מְנַהֲגֵי הַדּוֹר בְּלָם בְּרַחוּ:

וְרֵאֲוִיתִי שֵׁם שְׂהִיָּה חֲקוּק עַל הַכֶּסֶף כָּל צַדוֹת שֶׁל כָּל בְּרוּאֵי עוֹלָם, וְכָל אֶחָד הֵיךְ חֲקוּק עִם בַּת זְוִיגוֹ אֲצִלוּ וּבִשְׁבִיל זֶה נַעֲשִׂין תַּכְף שְׂדוּכִים. כִּי כָּל

הַרְבֵּה בֵּין הַחֶפֶה — בֵּין ה"ה הַרִי
אֶת מְקַדְשֵׁת לִי" לַחֶפֶה — לְקַח
אֵיזָה שְׁעָתִים, אִז הוּא הַלֶּךְ דְּבַר
עִם הַבְּחוּרִים, רָאָה שְׁכָלָם
פְּגוּמִים. לֹא מִתְחַתְּנִים בְּשִׁבִּיל
הַיֵּצֵר הָרַע, מִתְחַתְּנִים בְּשִׁבִּיל
לְהַשְׁלִים אֶת הַבֵּית. כְּתוּב: מִי
שָׂאִין לוֹ אִשָּׁה — אֵין לוֹ עֲצָה,
כִּכָּה כְּתוּב בְּסִנְהֶדְרִין דְּרַף כַּב
עֲמוּד ב', אָדָם בְּלִי אִשָּׁה אֵין לוֹ
עֲצָה, אֵין לוֹ, אַתָּה מְדַבֵּר אִם אָדָם
אֵין לוֹ אִשָּׁה — אֵין לוֹ שְׁכָל, אֵין
לוֹ דַּעַת.

וְלָמָּה אַתָּה לֹא מִתְחַתֵּן? תְּגִיד
אֵיזָה דְּבַר תּוֹרָה, תְּגִיד אֵיזָה מְלָה,
אֵיזָה מְלוּת עֲדוּד, אֵל תִּשְׁאַל
אוֹתָהּ שְׁטִיּוֹת; אֵיזָה יֶאֱכֹטָה
לְקִנּוּת וְאֵיזָה מְרַצְדָּס לְקִנּוּת
וְאֵיזָה מָטוּס? אִז אֶמְרָתִי לוֹ
לְנִסִּים, אֲשֶׁתּוֹ הִיא עוֹשֶׂה כָּל יוֹם
שְׁעָה הַתְּבוּדָדוֹת, הִיא חֲסִידָה שֶׁל
הָרַב אֲרוּשׁ, הִיא עוֹשֶׂה כָּל יוֹם

לֹא לּוֹמְדִים אֶת זֶה, אִם אָדָם
שׁוּבוּ בָנִים אִז בּוֹדָאֵי שְׁהוּא לֹא
לְמַד אֶת זֶה, שֶׁם כְּתוּב שְׁאָדָם
יֹאמֵר אֲנִי אֶקְנֶה לָךְ תְּכַשִּׁיטִים,
אֲנִי אֶקְנֶה לָךְ עֲגִילִים, אֲנִי אֶקְנֶה
לָךְ שְׂרָשָׂאוֹת עַד הָרֶצְפָּה,
שְׂרָשָׂאוֹת יְהִלְמִים, מִסְּבִיר אֶת
זֶה רַבְּנוּ חֲנִנְאֵל וְרִשְׁ"י עַד כְּמָה
קוֹנִים לְאִשָּׁה תְּכַשִּׁיטִים? לְפִי
רִשְׁ"י — רַק עַד הַבְּרִפִּים, לְפִי
רַבְּנוּ חֲנִנְאֵל — עַד הָרֶצְפָּה⁹. אִז
לְפָנֵי הַחֲתֻנָּה תִּרְאֶה לְלַמַּד אֶת זֶה,
זֶה חֲשׁוּב. כִּי תִקְנֶה תְּכַשִּׁיטִים,
תְּכַשִּׁיטִים עַד הָרֶצְפָּה לְפִי רַבְּנוּ
חֲנִנְאֵל, וְתְכַשִּׁיטִים עַד הַבְּרִפִּים
לְפִי רִשְׁ"י, רִשְׁ"י אוֹמֵר מְעִיל עַד
הַבְּרִפִּים, אִז כָּל אֶחָד צָרִיךְ לְדַעַת
אֶת הָרִשְׁ"י הַזֶּה בְּעִרְוּבִין, אֶפְלוּ
שְׂאֲנִי יוֹדַע שְׁשׁוּבוּ בָנִים הֵם נִגְד
עִרְוּבִין, נִגְד תְּעִרְוּבוֹת, הֵם לֹא
רוֹצִים נְשׂוּאֵי תְעִרְבֹת, אֶכָּל אֶת
דְּרַף ק' חֲיִבִים לְלַמַּד, אֵין הַנְּחָה.

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

ואין אחת גזולת מאכל חברתה: ועריות מיונה -
שאינו נזקק אלא לבת זוגו: זיגא - מלבוש
שקורין קוט"ה: אי אית ליה - במה ליקח:

⁹ רבנו חננאל עירובין ק, ע"ב

דרך ארץ מתרגול שמפייס ומראה לתרגולות
בכפנו דזוגא דכיפי עבידנא ליכי גדולים עד
דמטו מאוניך עד לארעא. ונשבע לה אם תשיג
ידו ולא יעשה לה יהי רצון דנשמטיה שונרא
לרישיה דההוא תרגולא:

יהודה אמר רב הכי קאמר לה זביננא ליך זיגא
דמטו ליך עד כרעיך לבתר הכי אמר לה
לישמטתיה לכרבלתיה דההוא תרגולא אי אית
ליה ולא זביננא ליך:

פירש רש"י: שמפייס - הולך ופושט כנפיו,
והוא פיוס כדאמר לקמן, שאומר לה לקנות
מלבוש שמגניע לארץ: צניעות מחתול - שאינו
מטיל רעי בפני אדם, ומכסה צואתו: וגזל
מנמלה - דכתיב (משלי ו) (אגרה) בקיץ לחמה

תּוֹרָה עִם הָאִשָּׁה, אֶפְשָׁר לְדַבֵּר
 אֶתְּהָ שְׁעָה דְּבַרֵי תּוֹרָה, אֶפְשָׁר
 לַעֲשׂוֹת אֶתְּהָ שְׁעָה הַתְּבוּדָּוֹת,
 לְקַחַת אוֹתָהּ לְשָׂדֶה, אָדָם
 מִתַּחַתָּן, בַּחֲוָרִים מִתַּחַתָּנִים,
 בַּחֲוָרִים שֶׁהֵם בְּגִיל 17 כְּבוֹר, אָבֵל
 צָרִיכִים לְדַעַת אִם הֵם לֹא יִדְבְּרוּ
 דְּבַרֵי תּוֹרָה — אִזּוֹ זֶה מִתְּפָרֵק,
 הָאִשָּׁה רוֹצָה לְשִׁמְעַת דְּבַרֵי תּוֹרָה,
 זֶה מֵה שְׁמַעֲנִין אוֹתָהּ, לֹא
 מְטוֹסִים וְלֹא יֶאֱכָטוֹת וְלֹא
 מְרַצְדִּים, זֶה לֹא מַעֲנִין אוֹתָהּ,
 הָאִשָּׁה רוֹצָה לְשִׁמְעַת אִיזָה דְּבַר
 תּוֹרָה.

אִזּוֹ עֲכָשִׁיו אֲנַחְנוּ בְּנֶדֶב וְאֶבִּיהוּא,
 זֶה לְבַד שְׁנָה שְׁלֵמָה זֶה לּוֹקַח, יֵשׁ
 15 דְּבָרִים. שֶׁהֵם דְּבָרוֹ לְשׁוֹן
 הָרַע עַל מִשָּׁה.
 אִזּוֹ מֵה הַלְּשׁוֹן
 הָרַע? אָמְרוּ
 "מִשָּׁה עוֹלָה
 לְשָׁמַיִם, אִזּוֹ
 אֲנַחְנוּ נִנְהִיג
 אֶת הַדּוֹר. כִּי
 מִשָּׁה הוּא
 מִהַדּוֹר
 הַיָּשׁוּן,

שְׁעָה הַתְּבוּדָּוֹת, הֵם גְּרִים
 בְּרָמוֹת. אֲנִי אֶמְרָתִי לוֹ: תָּבֵא
 הַבִּיטָהּ, אֶשְׁתַּף תְּרָצָה מְטוֹס,
 תִּגִּיד לָהּ "בְּסֵדֶר", תָּבִיא לָהּ מֵאָה
 פְּרוֹסֶפֶקְטִים שֶׁל מְטוֹס, עֲכָשִׁיו
 שְׁהִיא תִתְחַיֵּל לְבַחֵר, יִקַּח לָהּ
 שְׁנָה שְׁלֵמָה זֶה יִקַּח לָהּ, עַד
 שְׁהִיא תִתְחַלֵּט אִיזָה מְטוֹס, וְאִזּוֹ
 הִיא בְּאֵמֶת לְקַח לָהּ שְׁנָה שְׁלֵמָה,
 הִבִּיא לָהּ מֵאָה פְּרוֹסֶפֶקְטִים;
 מְטוֹס עִם שְׁבָעִים מְקוֹמוֹת, מְטוֹס
 עִם 12 מְקוֹמוֹת, עִם 20 מְקוֹמוֹת,
 בְּסוּף (הִיא אֶמְרָה): אֲנִי רַק רוֹצָה
 מְטוֹס עִם שְׁנֵי מְקוֹמוֹת — רַק אֲנִי
 וְאֶתְּהָ. אִזּוֹ בְּעֵזְרַת ה', בְּעֵזְרַת ה',
 בְּסוּף הוּא לֹא קָנָה לָהּ מְטוֹס, הִיא
 כְּבוֹר שְׁכַחָה מִכָּל
 הַסְּפוֹר.

אָבֵל
 יֵשׁ
 מֵה
 לְדַבֵּר
 דְּבַרֵי

אֲחֹתִי, אִזּוּ הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא עֹשֶׂה
עֲבֵרָה — הוּא עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה,
הוּא עֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה — הוּא
יוֹדֵעַ שֶׁהוּא עֹשֶׂה עֲבֵרָה. אָבֵל,
לְשׁוֹן הָרַע — הוּא חוֹשֵׁב שֶׁזֶה
לְשׁוֹן טוֹב, חוֹשֵׁב שֶׁזֶה לְשׁוֹן שֶׁל
מִצְוָה, חוֹשֵׁב שֶׁעֲכָשִׁיו לְרַדְּף
מִיִּשְׁהוּ זֶה מִצְוָה, הוּא כֹּבֵד בְּטוֹחַ
שֶׁזֶה מִצְוָה, לְעוֹלָם הוּא לֹא יַעֲשֶׂה
תְּשׁוּבָה. אִזּוּ עַל זֶה אוֹמֵרֵת הַגְּמָרָא
בְּדָף ט עֲמוּד ב' בְּיוֹמָא¹⁰ שְׁדוּרוֹת
רֵאשׁוֹנִים הַתְּגָלָה עֲוֹנִם —
הַתְּגָלָה קֶצֶם, יָדְעוּ שֶׁעֲבָדוּ
עֲבוּדָה זָרָה, יָדְעוּ שֶׁעֲבָרוּ עֲרִיּוֹת,
אָבֵל דוּרוֹת אַחֲרוֹנִים שֶׁזֶה שְׁנֵאת
חָנָם. כָּל אָדָם שׁוֹמֵעַ לְשׁוֹן הָרַע,
אָדָם שׁוֹמֵעַ לְשׁוֹן הָרַע — הוּא
חַיֵּב לְהֶאֱמִין, לֹא יַעֲזֹר לוֹ שׁוֹם
דְּבָר, הֵכִי טוֹב לֹא לְשׁוֹמֵעַ בְּכֻלּוֹ,
אִם הוּא כֹּבֵד שְׁמַע — הוּא אֲבוּד,
אִזּוּ הוּא יִצְטָרֵךְ לְעֵבֵר עוֹד מֵאָה
גְּלִגּוּלִים, לֹא יַעֲזֹר לוֹ.

אִזּוּ אוֹתוֹ הַדְּבָר אֵלֵיֶנּוּ, הוּא הִיָּה
בְּטוֹחַ שֶׁאַבְרָהָם טוֹעָה, לֹא הִיָּה
לוֹ שׁוֹם סֶפֶק. אֵשֶׁה אַחַת כְּשֶׁרָה

אֲנַחְנוּ מֵהַדוֹר הַחֲדָשׁ. הָאָרֶץ
אוֹמֵר: שְׂאֵלָה שְׁנִכְנְסוּ לְאָרֶץ, זֶה
לֹא אֵלָה שִׁיִּצְאוּ מִמִּצְרַיִם, יִצְאוּ
מִמִּצְרַיִם נִשְׁמוֹת שֶׁל יֵאָה, קָבְלוּ
אֶת עֲשֵׁרֵת הַדְּבָרוֹת, אֵלָה
שְׁנִכְנְסִים לְאָרֶץ זֶה רַחֵל, אָרֶץ
כְּנַעַן, אָרֶץ כְּנַעַן זֶה רַחֵל, רַחֵל
וְלֵאָה, אֶת כָּל זֶה לוֹמְדִים עִם
הָעֵץ חַיִּים בְּס"ח הוּא מְסִבִּיר מַה
זֶה "מְרַגְלִים" מַה זֶה "דוֹר דְּעָה",
דוֹר שֶׁל הָאָרֶץ, אֲנַחְנוּ נִכְנְסִים
לְאָרֶץ, אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִנְהִיג אֶת
הָעָם לְפִי הַמַּחֲזִין הַחֲדָשִׁים, מִשֶּׁה
זֶה מַחֲזִין אַחֲרֵים. הֵם לֹא דְבָרוּ
לְשׁוֹן הָרַע.

אָבֵל אִף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא
מְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע, כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּר
לְשׁוֹן הָרַע הוּא בְּכֻלּוֹ לֹא יוֹדֵעַ
שֶׁהוּא מְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע, הוּא
חוֹשֵׁב שֶׁהוּא מְדַבֵּר לְשׁוֹן טוֹב,
לְכֵן עַל זֶה אֵין גְּאֵלָה, עַל לְשׁוֹן
הָרַע אֵין גְּאֵלָה, עַל עֲבוּדָה זָרָה
הִיָּה גְּאֵלָה, עַל עֲרִיּוֹת הִיָּה גְּאֵלָה,
כִּי אָדָם יוֹדֵעַ עֲשִׂיתִי כִּכֶּה עֲשִׂיתִי
דְּבָר רַע, עִם אֵשֶׁת אִישׁ, עִם

❁ מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

עוֹסְקִין בַּתּוֹרָה וּבִמְצוֹת וּגְמִילוֹת חֲסִדִים מִפְּנֵי
מַה חָרַב מִפְּנֵי שֶׁהִיָּתָה בּוֹ שְׁנֵאת חָנָם לְלַמֵּד
שֶׁשְׁקוּלָה שְׁנֵאת חָנָם כִּגְדֵי שֶׁלֶשׁ עֲבִירוֹת
עֲבוּדָה זָרָה גְלוּי עֲרִיּוֹת וּשְׁפִיכוֹת דַּמִּים:

¹⁰ יוֹמָא ט, ע"ב

מִקְדָּשׁ רֵאשׁוֹן מִפְּנֵי מַה חָרַב מִפְּנֵי שֶׁלֶשׁ
דְּבָרִים שֶׁהָיוּ בּוֹ עֲבוּדָה זָרָה וּגְלוּי עֲרִיּוֹת
וּשְׁפִיכוֹת דַּמִּים ... אָבֵל מִקְדָּשׁ שְׁנֵי שֶׁהָיוּ

אָלף רבוא, אָלף רבוא, מאתים ששים אָלף רבוא, אָלף רבוא זה מליון.

"רכב אלהים רבתיים אלפי שנאן" (תהלים סח, יח), אז "רבתיים" זה עשרים מליון, הגמרא אומרת שעשרים אָלף פחות אלפים זה שמונה עשרה אָלף, [-] זה 18, ויש אומרים שהיה 22 אָלף מרפכות, 122 אָלף מרפכות, היה צריך להיות 600,000 מרפכות — ששים רבוא, אבל מכיון שחטאו בעגל אז רק נשארו 122,000 מרפכות.

כל מרפכה זה מיכאל גבריאל נוריאל רפאל, כל אחד הולך עם ארבעה מלאכים שמלויים אותו, כל אחד, כל אחד הולך בכל צעד ושעל, אדם ישב בספכה אז כל המרפכה מלוגה אותו כל השנה. אדם אומר לפני השנה "מימיני מיכאל משמאלי גבריאל מלפני אוריאל מאחורי רפאל ועל ראשי שכינת אל", כל אדם צריך לראות שכינת אל, כל אחד צריך לראות את השכינה הקדושה, וכל אשה ראתה את השכינה.

היו שש מאות אָלף נביאות, כתוב [שיר השירים ד, יא]: "נפת

בתוך מליון בנות, איך הוא ימצא אותה?! מה, הוא יביא אותה לרופא?! מה הוא יעשה כאן. אברהם אמר לו: "מלאכי ילך לפניך", האשה הראשונה שתפגש — זה השדוף. כי אדם צריך לדעת שהאשה הראשונה שהוא פוגש — זה השדוף! הוא מחפש לו עוד שדוכים אז הוא רק יפל מהפח אל הפחת, אמר את זה רב אליה לאפיאן, אמר לנו את זה בכפר חסידים: האשה הראשונה שפוגשים — תגמרו, השניה — זה כבר לא השדוף שלה, השדוף זה הראשונה, תגיד איזה דבר תורה תגיד משהו, אל תדבר שטיות בפגישה, תגיד דבר תורה אז השדוף ילך, השדוף יצליח.

אז עכשיו אברהם אומר לאליעזר: תמצא שדוף [ליצחק], תלך. [שואל אליעזר]: לאיפה אני אלך? לחרן? וחרון מזה; איך אפשר לעבר, הרגנו שני מליארד שש מאות מליון, אדם רצח שני מליארד שש מאות מליון. (אתה כמה רצחת? תודה, עשרים? אתה עשור? ...) והוא רצח שני מליארד שש מאות מליון, רצח מאתים ששים

הַסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ [בְּאוֹתָם 22 שָׁנִים],
הוּא לְבַשׁ שֵׁק וְאַפֵּר, לְכֵן [-]
עוֹלָם, בְּמָקוֹם לְשִׁמּוֹחַ וְלִרְקָד,
מְכָרוּ אֶת הַבֵּן שְׁלֵף — תִּרְקָד.

הַרְבֵּה מִבְּעֶלְזָא לְקַחוּ אֶת הַבֵּן
שְׁלוֹ לְתוֹךְ הָאֵשׁ, שָׂרְפוּ אוֹתוֹ, בְּנוֹ
נִכְנָס לְרֵאוֹת אֵיפֶה אָבָא שְׁלוֹ, [-]
מִהָאָבָא שְׁלוֹ, בְּסוּף הַנְּאָצִים זִרְקוּ
אוֹתוֹ חַי [לֵאשׁ], הוּא הַתְּחִיל
לִרְקָד, [הוּא אָמַר:] "הַעֲלִיתִי קְרָבָן
לֵה', קְרָבָן עוֹלָה לֵה'".

וְאוֹתוֹ דְּבַר הָיָה לְרַב
מִשְׁקוּבְסָקִי, הָרַב מִשְׁקוּבְסָקִי
מִ"כְּנֶסֶת חִזְקִיָּהוּ", אִזּוֹ כְּתוּב
בְּסֻלּוֹן אֶת הַשְּׁלֵט שְׁלוֹ —
"חִזְקִיָּהוּ מִשְׁקוּבְסָקִי", רַבִּי
רַפְּאֵל אֶלְיָהוּ, הוּא נִפְטָר בְּכִ'
טַבַּת, הָיִיתִי בְּלוּיָהּ שְׁלוֹ, בְּכִ'
טַבַּת, שֶׁל הָרַב מִשְׁקוּבְסָקִי,
שֶׁהוּא בָּנָה אֶת "כְּנֶסֶת חִזְקִיָּהוּ",
אִזּוֹ הוּא זָכָה, אִזּוֹ הוּא כּוֹתֵב שֶׁם
"זְכִיתִי שְׁחַמְשָׁה מֵהַבְּנִים שְׁלִי
נַעֲקָדוּ עַל קְדוּשַׁת ה', זְכִיתִי!
זְכִיתִי".

כִּי אֵלֶּה שֶׁהֲלָכוּ עַל קְדוּשַׁת ה' —
הֵם זָכוּ, לֹא אֵלֶּה שֶׁנִּשְׁאַרוּ בַּחַיִּים,
אֵלֶּה שֶׁנִּשְׁאַרוּ בַּחַיִּים זֶה רַק
שֶׁנִּדְעָה מֶה עָבַר עֲלֵיהֶם, אֵיזָה

תִּפְנָה שְׁפִתוֹתֶיךָ כְּלָה" — שֵׁשׁ
מֵאוֹת אֶלֶף נְבִיאוֹת, כָּל אִשָּׁה
הָיְתָה פְּעַם נְבִיאָה, כָּל אִשָּׁה. וְלֵכֵן
שָׂמוּ אֶת אֲשֶׁר בַּחֲרָם, הַשֵּׁם הַכִּי
גְּדוֹל זֶה אֲשֶׁר, "כִּי אֲשֶׁרוּנִי בְּנוֹת"
[בְּרֵאשִׁית ל, ג], בְּאֲשֶׁר לֹא הָיָה נְדוּת,
לֹא הָיָה כְּלוּם, אֲשֶׁר הָיָה שְׁבֻט
הַכִּי זָךְ, הַכִּי טָהוֹר, כָּלֵם הַתְּחַתְּנוּ
רַק עִם אֲשֶׁר — כָּל הַמְּלָכִים, כָּל
הַכְּהֻנִּים, רַק עִם אֲשֶׁר. אָדָם צָרִיךְ
לְהִיֹּת תָּמִיד זָךְ וְטָהוֹר כְּמוֹ אֲשֶׁר,

"בְּרוּךְ מִבְּנֵי אֲשֶׁר" [דְּבָרִים ל, כד],
בְּסוּף שָׂמוּ אוֹתוֹ בַּחֲרָם עִם שְׂרָח,
כִּי מֶה אֶת מְסַפֵּרְתָּ כְּאֵלֶּה
סְפוּרִים?! זֶה עָשׂוּ חֲרָם עִם
הַשְּׂכִינָה שְׁלֵא מְגָלִים, שְׂיָבָא
אֵיזָה כּוּשִׁי וְיִגְלָה, יָבָא אֵיזָה
מִיִּשְׁהוּ וְיִגְלָה, אַתֶּם לֹא מְגָלִים,
מִי שְׂיִגְלָה יָמוֹת עַל הַמְּקוֹם, כִּי
מֶה 22 שָׁנָה אַתֶּם לֹא מְגָלִים לִי?
אֶת לֹא מְגָלָה לִי?! שְׂרָח מְסַרָּה
אֶת הַנֶּפֶשׁ, הִיא הָיְתָה בְּסַפְּנַת
נְפֻשׁוֹת, הִיא הָיְתָה יְכוּלָה לְמוֹת
בְּאוֹתָהּ שְׂנִיָּה, [כִּי מִהֲקַפְּדָה קָלָה שֶׁל
יַעֲקֹב הָיוּ מֵתִים עַל הַמְּקוֹם, וְהָיָה מִקְפִּיד עֲלֶיהָ
בְּאֶמְרוֹ:] אִזּוֹ אֵיזָה נִכְבְּדָה אֶת, 22 שָׁנָה
אֶת לֹא מְגָלָה לִי שְׂיוּסָף חַי?!
אֵיךְ יְכַלֵּת לְרֵאוֹת אוֹתִי יוֹשֵׁב עַל
הָאָרֶץ וּבּוֹכָה?! הַשְּׂכִינָה

אתם הנאצים האמתיים", ככה אומרים על היהודים בכל העולם כלו עכשיו, לא יודעים אם להפנס לרפיח, פי כל העולם נגד, ולא יודעים איך גלף נגד כל העולם.

ואנחנו — זה לא שיף אלינו, אנחנו יש לנו לגמר את הפרשה, אותנו מענין מה קורה עם נדב ואביהוא, למה הם נשרפו, מה הם חטאו, בקרבתם לפני ה', לכל אחד יש... יורדת אש מהשמים, לקרא את הרש"י, הם אמרו למשה: מה עשית לא יורדת אש, הבטחת שתתד אש, איפה האש? אפלו אהרן כבר מקפיד על משה; אתה רק בישת אותי, אתה רק, תראה מה עשית לי. כל זה זה רש"י פשוט, זה רש"י פשוט.

אנחנו עכשיו קראנו על נדב ואביהוא, יש כזה שבת ארפה, להבין מה קורה עם נדב ואביהוא. שמועה אומר [לאהרו]: "יותר גדולים ממני וממך". מה, משה מדבר כן שטיות? מדבר בגזמאות? מה, משה הוא למד משובו בנים שהכל זה גזמאות? אז אומר משה לאהרן "כן, יותר גדולים ממני וממך, בטח". כי

מכות הם קבלו, איך חתכו להם את הידים, את הרגלים, את האצבעות חתכו להם, הוציאו להם את העינים. היטלר אמר לעשות להם את כל הענויים שבועולם עד ששורפים אותם, שכבר לא ישאר זכר מהעם הזה; "זה עם כזה — עם של רוצחים, תראו מה שהם עושים בעזה, ועכשיו רוצים לעשות את זה ברפיח". והעולם מתקומם, הפגנות בכל האוניברסיטאות; "תפסקו לרצח אנשים, הנאצים צדקו שזה עם של רוצחים, מה זה, צריכים לחסל אותם, היטלר צדק". עושים הפגנות בכל אמריקה, אף אחד לא עוצר את זה, אף אחד. אומרים שם לנשיאים של המוסדות: יאללה תתפכחו כבר, תראו מה שעושים ליהודים, משתלטים על בנינים, שוברים את כל הרהיטים, זה שובו בנים מארגנים את זה, היהודים מארגנים את זה, יהודים שמאלניים מארגנים את הפגנות האלה, וזה בכל אמריקה, [ח] "מה אתם עושים לערביים האמללים, אתם זה הנאצים, אתם היורשים של הנאצים, אתם גלגול של נאצים,

אֲחֵרֵי זֶה יֵשׁ שְׁעוֹר, הַשְׁעוֹר הַזֶּה תְּמִיד דְּקָה, הַיּוֹם הַפְּסָקְנוּ בַּחֲלֵי הַמוֹעֵד, בְּגִלְלֵי הַסְּפִירָה, עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ נִתְחִיל לְחַדֵּשׁ אֶת הַשְּׁעוּרִים, לְחַדֵּשׁ אֶת הַשְּׁעוּרִים, אוֹלֵי זֶה יַעֲזֹר שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד קִצָּת מִה זֶה נִדְב וְאֵבִיהוּא, זֶה יִתְחִיל לְעַנֵּן. לְמָה הֵם אוֹמְרִים "שֶׁכָּבֵר יְמוּתוֹ"?!

מִלֵּא עָשׂוֹ אוֹמֵר "שְׂאֲבָא כָּבֵר יְמוּת, יִמַּח שְׁמוֹ אֲבָא כְּזֵה, אֵיזָה אֲבָא יֵשׁ לִי — גָּנַב לִי אֶת הַבְּרִכּוֹת, רַמָּה אוֹתִי", "בְּמַרְמָה" כְּתוּב [בְּרֵאשִׁית כו, לה]. "בְּמַרְמָה" זֶה גִּימְטְרִיא "אֶפִּיקוֹמָן", "בְּמַרְמָה" זֶה 287, פְּסָפְס אֶת הָאֶפִּיקוֹמָן. לְמָה? כִּי הוּא קָשֶׁר צְבִיִּים, עָשׂוֹ יָדַע לְצוּד צְבִיִּים, בְּסוּף הוּא הִבִּיא [בְּמָקוֹם כְּהֵמָה כְּשֶׁרָה] כָּלֵב אוֹמֵר הַתְּרַגּוּם, [כִּי] הוּא רָצָה לְצוּד צְבִיִּים, אֲזַ כָּל שְׁעָה הוּא צָד עוֹד צְבִי וְעוֹד צְבִי, קָשֶׁר אוֹתוֹ, אֲזַ בָּא גְבַרִיאֵל וְהִתִּיר אֶת הַקְּשָׁרִים, עַד שֶׁבְּסוּף נִשְׁאַר לוֹ צְבִי אֶחָד בְּקִשְׁי, גַּם זֶה לֹא נִשְׁאַר, [א עשׂו] הִבִּיא כָּלֵב, בְּסוּף הַגִּיעַ, פְּסָפְס אֶת הָאֶפִּיקוֹמָן, פְּסָפְס אֶת הָאֶפִּיקוֹמָן. שְׁלֵא תַּפְּסָפְס אֶת הָאֶפִּיקוֹמָן אֲנִי מִזְהִיר אֶתְכֶם, אֶתֶם רְצִיתֶם לְבָרַח

הֵם הָיוּ בְּאֶתְגְּלִיא וּמִשָּׁה הָיָה בְּאֶתְכַסְיָא, אֲצֵל מִשָּׁה לֹא רָאוּ שׁוּם תּוֹרָה, אֲצֵל הַרְבֵּה לֹא רָאוּ שׁוּם תּוֹרָה, הוּא [-], תַּקְפָּצוּ בְּתַפְּלָה, תִּתְעוֹרְרוּ בְּתַפְּלָה, אֲבָל אֲצֵל הַרְבֵּה לֹא רָאוּ שׁוּם תּוֹרָה אֲצֵל הַרְבֵּה, הָיוּ צְדִיקִים שְׁלֵא רָאוּ אֲצֵלֶם תְּנוּעָה.

וּכְשֶׁכֶּלֶם צָעְקוּ בֵּינֵם, הָאֲנִיָּה הִלְכָה לְטָבַע, לְהַשְׁכֵּר, וְכֶלֶם צָעְקוּ וְאָמְרוּ סְלִיחוֹת, בְּכוּ, צָרְחוֹת עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, אֲנִיָּה שְׁלָמָה בְּאֶרֶץ 30 מֵטֵר, הִיא כָּבֵר עוֹמְדָת לְהַתְּרַסֵּק, כָּלֶם בּוֹכִים. הַרְבֵּה אָמַר: תִּתְחִילוּ בְּנִגּוּנִים, תִּתְחִילוּ בְּשִׁירִים.

"כְּשׁוֹפֵר הָרַם קוֹלְךָ" [יִשְׁעֵיהוֹנָה, א], שׁוֹפֵר זֶה נִגּוּנִים הַרְבֵּה אוֹמֵר בְּתוֹרָה ח', כְּשׁוֹפֵר זֶה כְּפּוֹל שְׁלוֹשׁ רְבּוּעַ, פ' זֶה פ' שׁוֹט כ' זֶה כְּפּוֹל ש' זֶה שְׁלוֹשׁ ר' זֶה רְבּוּעַ, עֲכָשְׁיוֹ זֶה קוֹלוֹת הַנְּגִינָה 72 נִימֵן, 72 קוֹלוֹת נְגִינָה, הַרְבֵּה אוֹמֵר הַכֹּל זֶה רַק נִגּוּנִים, זֶה רַק שִׁירִים. אֲנָשִׁים רוֹאִים שִׁירִים — בּוֹרְחִים, כָּל הַתְּפִלָּה זֶה רְבַע שְׁעָה, מ"בְּרָכוֹ" עַד שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה זֶה רְבַע שְׁעָה, זֶה כָּל הַתְּפִלָּה, אֲחֵרֵי זֶה יֵשׁ נִגּוּנִים

תַּתְחִיל לְלַמֵּד גְּמָרָא, קוֹדֵם שְׁאֲנִי יַדַּע מְשָׁנָה בְּרוּרָה, לְדַעַת אֶת הַהֲלָכוֹת, הַהֲלָכוֹת שֶׁבַת, הַהֲלָכוֹת בְּרָכוֹת, הַהֲלָכוֹת קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמָּטָה. לְדַעַת הַהֲלָכוֹת פְּשוּטוֹת, לְדַעַת מַה לַעֲשׂוֹת, 5:30 זֶה הַיָּנֵץ, וּבִ-20:00 כְּבָר יִהְיֶה שְׁקִיעָה עוֹד מַעֲט, אֲזַ אֶפְשֶׁר לְלַמֵּד 14 וְחֻצֵי שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי זֶה עוֹד שְׁעָה מַעֲרִיב, זֶה לֹא יוֹתֵר מַשְׁעָה כָּל הַמַּעֲרִיב, וְאַחֲרֵי זֶה אֶפְשֶׁר לְלַמֵּד עַד 22:00, אֵינן מַה לִישׁוֹן לִפְנֵי 22:00 [וְצִוּ גַם בְּעוֹד יוֹסֵף חַי הַהֲלָכוֹת לְרַבֵּנוּ הַבֵּן אִישׁ חַי הַהֲלָכוֹת שְׁנָה רֵאשׁוֹנָה פְּרִשַׁת פְּקוּדֵי לִישׁוֹן רַק אַחֵר שְׁעָה אַחֲרֵי תַּפְלַת עֲרֵבִית], מִ-22:00 עַד 6:00 זֶה 8 שְׁעוֹת, זֶה לְשִׁמוּנִים שְׁנָה, עַד 22:00 אֶפְשֶׁר לְגַמֵּר אֶת כָּל הַשָּׁס, מִי שְׁלוּמֵד עַד 22:00, יִכּוֹל לְלַמֵּד...

ר' חַיִּים קִנְיָבְסְקִי לָמַד שְׁנָה שְׁלֵמָה רַק אֶת הַפְּרָשָׁה, אֲזַ הִלְכוּ לְאַבָּא שְׁלוֹ [הַסְטִיפְלֵר, ר' יַעֲקֹב יִשְׂרָאֵל קִנְיָבְסְקִי וְקָבְלוּ לִפְנֵינוּ:] "מָה, הוּא לֹא לוֹמֵד, הוּא לֹא בִישִׁיבָה, לֹא רוֹאִים אוֹתוֹ בְּכוֹלֵל", אֲזַ הוּא הִלֵּךְ לְבָרַר "מַה קוֹרָה עִם הַבֵּן שְׁלִי", הַתְּבָרַר שֶׁהוּא סָגוּר 12 שְׁעוֹת וְהוּא לוֹמֵד אֶת כָּל

בְּאֻמְצָע הַסֵּדֶר, אֲנִי זוֹכֵר, אֲזַ יַעֲקֹב בְּרַח בְּאֻמְצָע, אֲבָל עָשׂוּ הַגִּיעַ דוֹקָא בְּזִמְנָן, הִיָּה יֶלֶד טוֹב, אֲבָל זֶה כְּבָר הִיָּה אַחֲרֵי לִיל הַסֵּדֶר, זֶה הִיָּה אַחֲרֵי אֶפִיקוּמָן, הַפְּסִיד אֶת הַכֹּל.

הַכֹּל זֶה אֶפִיקוּמָן, אֶפִיקוּמָן זֶה כָּל הַעֲשִׂירוֹת, כָּל הַמַּחֲיָן, זֶה כְּנֶגֶד קֶרְבֵּן פְּסַח, צְרִיכִים לְאָכַל שְׁנֵי זֵיתִים — קֶרְבֵּן פְּסַח וְחַגִּיגָה, כְּזֵית אֶחָד אוֹכְלִים "הַמוֹצִיא לְחֶם מִן הָאָרֶץ", כְּזֵית שְׁנֵי "עַל אֲכִילַת מִצָּה", וְאַחֲרֵי זֶה שְׁלִישִׁי בְּ"כוֹרֶךְ", וַיֵּשׁ עוֹשִׁים שְׁנֵי "כוֹרֶךְ", פְּעַמִּים "כוֹרֶךְ", פְּעַמִּים כוֹרֶךְ אֲזַ אוֹכְלִין אֶפְלוּ שְׁנֵי זֵיתִים, אֲזַ צְרִיכִים לְלַמֵּד אֶת הַהֲגָדָה לִפְנֵי לִיל הַסֵּדֶר, לְהַבִּין, לְמָה.

וְהַרְמַב"ם אוֹמֵר לְשִׁתוֹת כּוֹס חֲמֻשִׁית, הַרְמַב"ם אוֹמֵר "וַיֵּשׁ כְּאֵלָה נוֹהֲגִים לְשִׁתוֹת כּוֹס חֲמֻשִׁית, אֶת הַכּוֹס שֶׁל אֱלִיָּהוּ הַנְּבִיא", וְעַל זֶה אוֹמְרִים נִשְׁמַת. יֵשׁ בְּלֵי סוּף דְּבָרִים, אֶפְשֶׁר לְלַמֵּד גַּם אֶת הַמְּשָׁנָה בְּרוּרָה.

דְּבַר רֵאשׁוֹן זֶה מְשָׁנָה בְּרוּרָה, כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי לִישִׁיבָה אֲבָא שְׁלִי (?) אָמַר לִי "עַכְשָׁיו אַתָּה כְּבָר

הַפְּרוּשִׁים עַל הַפְּרָשָׁה. אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת, דְּבַר רֵאשׁוֹן לְלַמֵּד אֶת כָּל הַפְּרוּשִׁים עַל הַפְּרָשָׁה, יָמִים כְּאֵלֶּה אַרְכִּים עֶכְשָׁיו, יָמִים כְּאֵלֶּה אַרְכִּים, בְּמָקוֹם לְהִיּוֹת כְּמוֹ גִּנְגְסֻטְרִים, בְּרִיוֹנִים, שְׂבֵאֲבָנִיקִים, פְּרֻחֲחִים, אִזּוּ יֵשׁ מֵהַ לַעֲשׂוֹת, זֶה יוֹתֵר מְעַנֵּן מִכָּל הַדְּבָרִים שְׂבַעֲוֹלָם — לְלַמֵּד אֶת הַפְּרָשָׁה, יֵשׁ אֶלֶף קְשׁוּיֹת עַל כָּל פְּסוּק.

אִזּוּ דְּבַרְנוּ עַל אֱלִיעֶזֶר, שֶׁהִמְלִיחַ "אֵלֵי" כְּתוּב בַּפֶּעַם הַשְּׁנֵי, הוּא חִזַּר עַל הַסְּפּוּר פְּעָמִים, וְעַל הַמִּשְׁכָּן חוֹזְרִים חֲמֵשׁ פְּעָמִים — עַל הַמִּשְׁכָּן, וְעַל אֱלִיעֶזֶר רַק פְּעָמִים, וְשִׁבְתָּ — אֵין בְּכֻלָּל בְּתוֹרָה, בְּשׁוּבוֹ בְּנִים מִחֻקּוֹ אֶת זֶה, אֲנִי יוֹדֵעַ, מִחֻקּוֹ אֶת זֶה בְּמִיחָד, אֵין, כְּתוּב רַק "לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ" [שְׁמוֹת לֵה, ג], וְ"אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמָּקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי" [שָׁם טו, כט], זֶה מֵהַ שְׂכֵתוֹב, וְ"בְּחֵרִישׁ וּבְקִצִיר תִּשְׁבֹּת" זֶה סוּף כִּי תִשָּׂא [לֵה, כא], אִזּוּ זֶה מִחֻלְקַת רַבִּי יִשְׁמַעֵאל וְרַבִּי עֲקִיבָא אִם זֶה עַל שְׁמִטָּה אוֹ עַל תּוֹסֶפֶת שְׁבֵת, אִזּוּ לְסַפֵּר, אִזּוּ עֶכְשָׁיו זֶה סְפִירַת הָעֵמֶר, אִזּוּ זֶה

חוּץ מִחֵרִישׁ שֶׁל מִצְוֵה וְקִצִיר שֶׁל מִצְוֵה. אִזּוּ לְכֵן צוּעִיקִים "שְׂאֲבַעֲס, שְׂאֲבַעֲס, שְׂאֲבַעֲס", כִּי זֶה בְּאִמְצַע סְפִירַת הָעֵמֶר צוּעִיקִים כָּלֵם "שְׂאֲבַעֲס", כִּי רוֹאִים שְׂקוּצִרִים אֶת זֶה בְּשִׁבְתָּ, אִזּוּ צוּעִיקִים "שְׂאֲבַעֲס! שְׂאֲבַעֲס!", צָרִיכִים לְצַעֵק "שְׂאֲבַעֲס, שְׂאֲבַעֲס, וְאִזּוּ אַחֲרֵי שְׂצַעֵקוֹ "שְׂאֲבַעֲס" צוּעִיקִים "שִׁבְתָּ הַיּוֹם", אִזּוּ צוּעִיקִים, [-] הַכִּינוּ אֶת זֶה מִיּוֹם שִׁשִּׁי [-], אִם מִמִּחְרַת הַפֶּסַח, לְפִי הַפְּסוּקִים זֶה יוֹצֵא בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, אִם לִיל הַסֶּדֶר יוֹצֵא בְּשִׁבְתָּ, אִזּוּ אִם זֶה יוֹצֵא בְּעֶרְבַת שְׁבֵת, בְּעֶרְבַת שְׁבֵת זֶה לֹא יְכוּל לְהִיּוֹת כִּי "לֹא (אֲד"ו) [בְּד"ו] פֶּסַח וְלֹא אֲד"ו רֵאשׁוֹן", לְלַמֵּד הַלְכוֹת קְדוּשַׁת הַחֲדָשׁ, שְׂעִיד [-] לְפִי הַרְמַב"ם עִיד [-] זֶה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת [-] וְהַכֵּל, בְּשִׁמְטָה לֹא סוּמְכִים עַל זֶה אֲבָל בְּדָבָרִים אַחֲרִים אֶפְשָׁר לְסַמֵּךְ, זֶה נִקְרָא אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

אִזּוּ עֶכְשָׁיו שְׂאֲלֵנוּ לְמָה "אֵלֵי" כְּתוּב בַּפֶּעַם הַשְּׁנֵי וְלֹא בַּפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה. אִזּוּ אוֹמֵר הַקּוֹצֵקֶעֶר: הוּא לֹא הִבִּין שְׂאֲבַרְהֵם צוּדֵק, אֲבַרְהֵם שׁוֹלַח אוֹתִי — בְּסֶדֶר,

הַלּוּחֹת נִשְׁבְּרוּת, הוּא רָאָה אֶת
הָעֶגְלָה, הַפֶּל הוּא רוּאָה. הוּא
אוֹמֵר: נִגְמַר אֶת הַשְּׂדוּף, בְּסוּף
יֵצֵא עֶגְלָה, יֵצֵא הַכֹּל. אֲנִי אִמְרָתִי
לְבַטֵּל אֶת הַשְּׂדוּף, אֲבָל הֵם לֹא
שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי — יֵצֵא עֶגְלָה, אֲנִי
הֵייתִי מְאֹד נִגְדָה הַשְּׂדוּף, אֲבָל הֵם
לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי, מָה אֲנִי יֹכֹל
לַעֲשׂוֹת, יֵצֵא עֶגְלָה, מָה אֲנִי
אֶעֱשֶׂה.

עַל כָּל פְּנִים, אִזְ הַ"אֱלֹהִים" הַשְּׁנִי זֶה
מֵרָאָה שֶׁהוּא רַק אַחֵר כִּף רָאָה אֶת
הַטְּעוֹת שְׁלוֹ¹¹.

כִּשֶׁהוּא רָאָה אֶת הַמַּיִם עוֹלִים
לְקִרְאָתָהּ, וְהוּא רָאָה עָלֶיהָ אֲבָנִי
כְּדָכְד, לְכֵן כְּתוּב תִּשַׁע פְּעָמִים
"כְּד, כְּד, כְּד, כְּד", אוֹמֵר
הַרְמ"ק: הוּא רָאָה אֲבָנִי כְּדָכְד!
הוּא רָאָה אֲבָנִי כְּדָכְד, הוּא רָאָה
הֵלֶה, הֵלֶה, הוּא רָאָה אֶת הַשְּׂכִינָה
עָלֶיהָ, עֲמוּדָא דְנוּרָא הוּא רָאָה
עָלֶיהָ. אִזְ פְּתָאם הוּא רָאָה, הוּא
אָמַר "זֶה הַבַּת שְׁחַפְּשֵׁתִי".
אֲבָרְהָם אָמַר: "אֵתָהּ תִּמְצָא

הוּא שׁוֹלַח אוֹתִי לְמַכְלֵת וְאֲנִי
אֶרְאֶה שְׂאִין, הוּא רוּצָה שְׂאִי
יָבִיא לוֹ בְּמִבְּחָה שְׂאִי יָבִיא לוֹ זֶה
— כְּבָר נִגְמַר הַבְּמִבְּחָה, כְּבָר אָכְלוּ
אֶת הַכֹּל לְפָנַי פֶּסַח, כְּבָר גָּמְרוּ אֶת
כָּל הַבְּמִבְּחָה, בְּפֶסַח אֵין אֲכָל אִז
אֲנַחְנוּ אוֹכְלִים בְּמִבְּחָה, גָּמְרוּ אֶת
הַבְּמִבְּחָה. אִזְ הוּא אוֹמֵר: לֹא, אוֹלֵי
נִשְׁאָר עוֹד שְׂקִית אַחֲרוֹנָה, הַיֵּלֶד
בוֹכָה. טוֹב, אֲנִי אֶלֶף, אֲנִי אֶרְאֶה
לְךָ שְׂאִין. אִזְ אֶלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
בְּסֹדֵר, אֲנִי אֶלֶף. וְלָכֵן הוּא לֹא
כּוֹתֵב "אֱלֹהִים" בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה,
אֵין "אֱלֹהִים" בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה,
נִגְמַר הַסְּפּוֹר, מְחַקוּ אֶת זֶה, מְחַקוּ
אֶת הו', מִיִּשְׁהוּ גִבֹּר אֶת הו', אֵין
ו'. אִזְ בְּפַעַם הָרִאשׁוֹנָה כְּתוּב
"אוֹלֵי" עִם ו', כְּלוּמַר; בְּאֵמַת
אוֹלֵי הִיא לֹא תִסְכֵּים. בְּסוּף
[הַמְשַׁדְּכַת] הִיא תִהְיֶה הַבַּת שְׁלִי,
הוּא עֲשֶׂה כָּל מִינֵי שְׂטִיקִים, הוּא
עֲשֶׂה כָּל... הוּא נֹסֵה לַעֲשׂוֹת כָּל
מִינֵי קוּמְבִינּוֹת, כָּל מִינֵי שְׂטִיקִים
לַעֲשׂוֹת שְׂזָה יִכְשִׁיל אֶת הַשְּׂדוּף.
הוּא רָאָה אֶת עֲשׂוֹ, וְהוּא רָאָה אֶת

❁ מֵרָאִי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

לְאֵלִיעֶזֶר, וּרְק אַחֵר שֶׁסָּגַר הַשְּׂדוּף עִם רִבְקָה,
הַבֵּין אֵלִיעֶזֶר שֶׁמַּלְכַתְחִילָה שְׁאֵלְתוּ לֹא הֵייתָה
נְקִיָּה, כְּפִי שְׁמוּרִינוּ הֵרַב אִמַר לְמַעֲלָה שְׁבַלְשׁוֹן
הֵרַע אִדָּם לֹא מִמְקוֹם שְׁהוּא חוּטָא, כִּךְ כֵּאֵן הוּא
לֹא הֵרַגִישׁ בְּתַחֲלִילָה שְׁהוּא נוֹגַע בְּדַבָּר].

¹¹ [יִתְכֵן שְׁמוּרִינוּ הֵרַב מִבְּאֵר כֵּאֵן שֶׁהִסִּיבָה
שְׁבַתְחִילָה כְּתוּב אוֹלֵי וּרְק בְּפַעַם הַשְּׁנִיָּה כְּתוּב
אֵלֵי חֶסֶר ו', הִיא שְׁבַתְחִילָה אֵלִיעֶזֶר לֹא הֵרַגִישׁ
אֵיךְ שְׁאֵלָה זֶה לֹא בִּאָה מִמְקוֹם טְהוֹר, וְכֹל מִטְרַת
הַשְּׁאֵלָה הִיא לְהַבִּיא אֶת אֲבָרְהָם שִׁיחַ אֶת בְּתוּ

מְרַעִישִׁים פֹּה אֶת הַכֹּל, הֶעֱרַתֶּם
אֶת הַתִּינוּקוֹת מֵהַשְּׁנָה, כָּבֵר
19:00 בְּעָרֵב, כָּלֶם הוֹלְכִים
לִישׁוֹן, בִּ-19:00 כָּלֶם בְּמִטּוֹת.

בְּסוֹף חֲטָפוֹ אֶת אֲדֵל, אָמְרוּ
שֶׁהַבָּשָׂר הִכִּי טְעִים בְּעוֹלָם זֶה
אֲדֵל, קוֹרְאִים לָזֶה דְ-לִי-קָ-ט-ס,
אֲנִי טְעַמְתִּי, זֶה בְּאֵמַת דְּלִיקָטָס,
זֶה כְּזֶה בְּשָׂר טְעִים, אֲנִי יִבִּיא אֶת
זֶה אֲלֵיכֶם הַבֵּיתָה, הַבָּשָׂר שֶׁל
אֲדֵל'ה זֶה הַבָּשָׂר הִכִּי טְעִים
בְּעוֹלָם. קָשְׂרוּ אוֹתָהּ לְעֵץ,
הַדְּלִיקוּ מְדוּרָה. וְאַחֲרֵי זֶה גַם אֶת
אָבָא שְׁלָה לְקַחוּ, בְּסוֹף גַּם לְקַחוּ
אֶת אָבָא שְׁלָה, מִסְכֵּן, מַה הוּא
אָשֶׁם?! מִיֵּלָא רוֹצִים אֶת הַבַּת
שְׁלוֹ לְאָכֹל, אִזּוּ בְּסִדְר, תֹּאכְלוּ
לְתֹאבּוֹן, מִתָּר לָכֶם. אָבֵל גַּם
אוֹתִי?! מַה אֲנִי אָשֶׁם שְׁאֲנִי אָבָא
שְׁלָה?! לְקַחוּ גַם אֶת הָאָבָא.
וְהִיָּה שָׁם שְׁמֵשׁ מִסְכֵּן — ר'
הֶעֱרַשׁ, מִסְכֵּן, אֲמַלְל, הוּא לֹא
הָיָה בְּעֵינֵינוּם בְּכֻלָּל, קָשְׂרוּ גַם
אוֹתוֹ, גַּם אוֹתוֹ רְצוּ לְאָכֹל.

אִז רַבִּי הֶעֱרַשׁ אוֹמֵר לְבַעַל שָׁם
טוֹב: "רַבֵּיהּ, וְאִס שְׁוִיגְסָטַע [=]
מְדוּעַ הִנְדִּי שׁוֹתֵק? ! תַּן צְעָקָה", [אוֹמֵר
לוֹ הַבַּעַל שָׁם טוֹב:] "אֵיזָה צְעָקָה?!
הַמַּחֲזִין שְׁלִי הַסְתַּלְקוּ, נִשְׂאֲרֵתִי

אוֹתָהּ, תַּלְךְ! מְלֹאכִי יִלְךְ לְפָנָיִךְ!
אֵל תִּתְּבַלְבֵּל". אִם אָדָם לֹא
מִתְּבַלְבֵּל, הוּא הוֹלֵךְ עִם הַצְּדִיק,
אִזּוּ הוּא מוֹצֵא אֶת הַשְּׂדוּךְ שְׁלוֹ!
הוּא אוֹמֵר לָהּ, רַק דְּבַרֵּי תוֹרָה
הוּא דְּבַר.

וְאִזּוּ הִיא אָמְרָה "אֵלֶיךָ" [בְּרֵאשִׁית כד,
נח], אוֹמֵר הַבֵּן אִישׁ חַי: אֲנִי לֹא
נִשְׂאֲרֵת פֹּה שְׁנִיָּה, לֹא רַק 'כֵּן'.
"כֵּן" זֶה כְּמוֹ בַל"ג, עֲמוּד א'
בְּכָבָא קָמָא שְׂבָאִים הַפּוֹעֲלִים
וְדוֹפְקִים עַל הַדְּלֵת [שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת],
אֲפָשָׂר מִשְׁכֵּרֵת, תְּבִיא כְּסָף,
רוֹצִים כְּסָף, דְּבַר רֵאשׁוֹן רוֹצִים
כְּסָף, תְּבִיא כְּסָף. הוּא אוֹמֵר "כֵּן,
כֵּן, בְּסִדְר, יֵאֲלָהּ, מִסְפִּיק". [הֵם
שָׁמְעוּ] "כֵּן" אִזּוּ הֵם נִכְנָסִים, אָבֵל
לֹא אָמְרֵתִי "לְהַכְנִס", בָּא שׁוֹר
וְנִגַח אוֹתָם, זֶה הָיָה שׁוֹר שֶׁל
שׁוֹבוֹ בָּנִים, הוּא לְמַד בְּשׁוֹבוֹ
בָּנִים, הוּא הָיָה גִנְגָסְטֵר כְּזֶה,
קְנִיבֵל, הִיִּדִימְקַע, נִגַח אוֹתָם. אִזּוּ
הוּא אוֹמֵר לָהֶם: לֹא, אֲנִי
הַתְּכַוֵּנְתִּי... אוֹמֵר הֶרְמֵב"ם
בְּהַלְכוֹת נְזִיקִין הַלְכוֹת נְזִיקֵי מְמוֹן
פָּרָק י', הוּא אוֹמֵר: לֹא, הוּא אָמַר
"כֵּן" — הַכּוֹנֵה שְׁ"שְׁמַעְתִּי
אוֹתְכֶם, זֶה בְּסִדְר, כֵּן, הַבְּנֵתִי,
תִּפְסִיקוּ לְדַפֵּק, דִּי, שְׁמַעְתִּי! אַתֶּם

וגם הרב'ה ה'יה מהחטופים, אָדל ה'יתה מהחטופות, לא רצו לשחרר אותה, רצו 1500 מחבלים בשבילה, אז הבעל שם טוב לא הסכים, הבעל שם טוב ה'יה ימני, הם היו שמאלנים, הם רצו לתת בשבילה 1500 מחבלים, או [-] אפלו. אז על כל פנים זה ה'יה הבע'יה, ואז בא בלינקן ובידן ואמר... בסוף הוא ירד מ־1500 ל־1000, כָּכר יש "פריצת דרך", הגענו ל"פריצת דרך", נעשה את זה 1500 י'היה 1000, אז זה התקדמות אדירה, הודיעו בכל התקשורת שהגיעו להתקדמות, במקום לתת על כל חטוף 1500 הגיעו לפשרה, ישראל גמישה, ישראל הורידה את הראש קצת, מתפשרים על 1000 מחבלים, רקודים בכל המדינות, כָּכר 12 שעות רוקדים כָּכר. הנה, עם החמאס אפשר להתפשר, עם היהודים זה בע'יה, הם לא מוכנים, הם לא מוכנים לתת 1500 מחבלים בשביל חטוף... אז זה ה'יה 1500 בשביל אדל'ה.

וכשחטפו את הרב'ה רצו חמש אלף מחבלים, אמרו: "רבי

בלי מחין, אני קשור לעץ, מה אני יכול לעשות, רוצים לאכל אותי, אומרים שזה דליקטס". אז הבעל שם טוב אומר לר' הערש: "נו, אז אתה תצ'עק!". [ענה ר' הערש:] "איך אני יכול לצ'עק? עפו לי המחין, איך אני יכול לצ'עק?!" [אמר לו הבעל שם טוב:] "תגיד משהו! תצ'עק! מה אתה זוכר? אל"ף ביי"ת? אז תצ'עק אל"ף ביי"ת". [החל ר' הערש לצ'עק:] "אל"ף ביי"ת גימ"ל דל"ת ה"א ו"א"ו... פתאם שומעים את ה־ F.B.I. מגיע, הגיע ה־F.B.I., זה ה'יה ה־C.I.A, או ש... מרקבה עם ארבע סוסים, כלה זהב, (ה'יה להם סמארטפון אני חושב, הם התביאו את זה מתחת לבגדים, התקשרו ל־F.B.I., הגיע ה־F.B.I.) — זה ה'יה אליהו הנביא, הוא חתך להם את החבלים, העלה אותם לאנ'יה, האנ'יה הגיעה לאיסטנבול, לכן מספרים את הספור בשביעי של פסח, זה ה'יה ביום השני של שביעי של פסח, שנה הבאה זה יצא בשבת, אז יש מה ללמד את הספור של הבעל שם טוב, לדעת, למה קשרו את אדל'ה, למה קשרו את הבעל שם טוב.

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֲיֵה קֶפֶת רַבִּי מֵאִיר
 בַּעַל הַנֶּסֶס, הֲיֵה מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל,
 בַּסּוּף [-] לְקַחוּ אֶת זֶה לְעֶצְמָם.
 לְחַרְדִּים לֹא הִגִּיעָה אֲגוּרָה, זֶה
 הָיָה הַכֹּל אֲנָשִׁים חֲרָדִים שֶׁשָּׂמוּ
 אֶת זֶה, וְהֵם לְקַחוּ אֶת הַכֹּל
 לְעֶצְמָם, זֶה הַסְּפוּר הָאֲמִתִּי
 כִּפְשׁוּטוֹ. צְרִיכִים לְקַרֵּא אֶת כָּל
 הַסְּפוּרִים, יֵשׁ מֵה לְעֵשׂוֹת, יֵשׁ
 כְּזֶה יוֹם אֲרוֹךְ, עֲכָשְׂו הַשְּׁעָה
 22:00, צְרִיךְ לְדַעַת אֶת כָּל
 הַסְּפוּרִים מֵה עִם יִשְׂרָאֵל עֵבֶר,
 אִיזָה פְּגִיעוֹת מִהַצִּיּוֹנִים, לְקַחוּ
 אֶת הַכֶּסֶפִּים, אֶת ה"מִחֲצִית
 הַשֶּׁקֶל", אֲנָשִׁים גּוֹעוּ פֹה מֵרַעֵב.

הַרְבֵּ אַרְיָה לוֹיִן, הַרְבֵּ שֶׁל
 הָאֲסִירִים, הַרְבֵּ שֶׁל הַבֵּית סֵהֶר,
 שֶׁלְּחוּ לוֹ כֶּסֶף מַחוּץ לְאֶרֶץ,
 הַגִּבְאִי, הֲיֵה גִבְאִי חֲרָדִי, הוּא
 אָמַר: אֲנִי לֹא נוֹתֵן לָךְ אֶת הַכֶּסֶף
 [הַרְשִׁים עַל שֵׁם "אַרְיָה לוֹיִן"], אֲנִי רוֹצֵה
 לְבַדֵּק אִם אֵין עוֹד "אַרְיָה לוֹיִן",
 אוֹלֵי יֵשׁ שְׁנַי "אַרְיָה לוֹיִן", מִי
 אוֹמֵר שֶׁיֵּשׁ אֶחָד. הוּא אָמַר: הַבֵּן
 שְׁלִי גּוֹעַ מֵרַעֵב, הַבֵּן שְׁלִי תִינּוֹק
 בֶּן שְׁנָה, אֵין לִי אֲכָל בְּשִׁבְלִו. זֶה
 הֲיֵה הַמֵּצֵב כָּאֵן, כִּפְשׁוּטוֹ. הוּא
 אוֹמֵר: קֹדֶם אֲנִי אֵלֶךְ לְבַדֵּק. טוֹב,
 עַד שֶׁהוּא בּוֹדֵק עַד שֶׁהוּא בּוֹדֵק

נְחֻמָּן?! וּוְאִי! תַּפְּסֵנוּ אֶת רַבִּי
 נְחֻמָּן?! — רָצוּ חֲמֵשׁ אֶלְף
 מִחֲבָלִים בְּשִׁבְלֵי הַרְבֵּה, בְּשִׁבְלֵי
 הַרְבֵּה חֲמֵשׁ אֶלְף מִחֲבָלִים?
 מֵאִיפֹה יִהְיֶה חֲמֵשׁ אֶלְף
 מִחֲבָלִים? — יֵשׁ מִחֲבָלִים
 בְּטָרְקִיָּה עֲצוּרִים, וּבְצַרְפֶּת, אֶת
 כָּל הַמִּחֲבָלִים בְּכָל הָעוֹלָם הֵם
 רוֹצִים, אִם זֶה רַבִּי נְחֻמָּן, כְּמוֹ
 שֶׁאָמְרוּ בְּנִסְיָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל [-]
 רַבִּי נְחֻמָּן, [-] אֶת הַשֶּׁמֶשׁ שֶׁל
 הַרְבֵּה אַחֲרֵי שֶׁזָּרְקוּ אוֹתוֹ אֶת כָּל
 הַמִּדְרָגוֹת...

הַרְבֵּה בָּא לְאָכַל בְּשִׁבְתָּ, הוּא לֹא
 רָצָה לְגַנֵּב לָהֶם אֶת הָאֲכָל כְּמוֹ
 שׁוּבְו בָּנִים שְׁגוֹנְבִים אֶת הָאֲכָל,
 הוּא בָּא יָפֵה, אָמַר "אֶפְשֶׁר לְאָכַל
 אִתְּכֶם?", [אָמְרוּ לוֹ:] "אִתְּהָ פּוֹשַׁע,
 אִתְּהָ בָּא לְחַלֵּק עַל אֲנָשֵׁי אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, אִתְּהָ הַבֵּן שֶׁל
 הַקְּאֻמְרָנְעֵר", אִזְ הֲיֵה הַקְּאֻמְרָנְעֵר
 הַחֹלֵק הָרֵאשִׁי עַל אֲנָשֵׁי אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ שֶׁכָּל הַכֶּסֶף הוֹלֵךְ
 לְכִיסִּים הַפְּרָטִיִּים, הֲיֵה קֶפֶה שֶׁל
 אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֲיֵה מְמַנֶּה הַבַּעַל
 הַתְּנַיָּא, אִזְ הֲיֵה מִחֲלֻקַּת לְמִי
 הוֹלֵךְ הַכֶּסֶף, אֶחָד אָמַר שֶׁזֶה
 הוֹלֵךְ לְצִיּוֹנִים, זֶה הוֹלֵךְ לְכִיסִּים
 הַפְּרָטִיִּים, הוּא הֲיֵה נֶגֶד הַמַּעוֹת

בריונים, של הידימקעס, שהצבא רק הגיע [לישבי עוטף עזה] אחרי ארבע ימים, הם כבר שחטו את כלם, עכשיו מספרים מה שהיה לפני חצי שנה, הצבא רק הגיע אחרי ארבע ימים, שחטו ילדים, תינוקות, נשים, ילדים, שחטו בבארי שחטו מאה, ובגיר עז הם הגיעו רק אחרי ארבע ימים הצבא, איך שכבר שחטו את כלם לא נשאר אחד בחיים — הגיע הצבא. אז אומרים שהמפקדים היו מבלבלים, זה לא כמו מלחמת יום כפור שתוך שעותים... כלם היו בשמחת תורה כלם היו שתויים, היו באילת, היו פכה, בבתי מלון, לא ענו לטלפונים. אמרו "נכנסים מחבלים", הצבא לא קבל הוראות, לא ידע איך להתקדם, זה עוד ספורים שנספר במשך ה... זה צריכים לחיות עוד מאה שנה לספר את כל הספורים.

אז על כל פנים אנחנו מדברים על ה"אלי", אז למה הו' הזה גנבו אותו בספור השני? אתה גנבת? לא, אתה לא. אתה גנבת? אתה לא זוכר, שכחת, זה לפני 3,500 שנה. אז מי גנב את הו'?

— הילד נפטר. בסוף הוא [הגבר] הגיע ל"שבעה" הוא אמר: בדת, אין עוד "אריה לוי"! יש רק "אריה לוי" אחד, קח את כל הכסף. עכשיו אתה מגיע?! אמרתי לך הילד שלי אין לו אכל, הוא הולך להפטר. אנשים צריכים להכיר את כל הספורים, איך חיו בירושלים בכזה עני.

אז עכשיו מדברים על ה"אלי". אומר הקוצקער: שאליעזר היה בטוח שהוא הצודק, הוא אומר "אני אלך, אני אראה לו שאין, אני אחזור ואז הוא יתחתן עם הבת שלי, ונעשה חתנה עם זקוקים, עם בלונים", בלונים — זה מאה חמשים אלף שקל הבלונים, והזקוקים זה מאתיים אלף שקל, עכשיו זרקו זקוקים על [ל], זה עוד ספור, יש את כל הספורים צריכים לדעת, לספר לבנים, לנכדים. להוציא אותו, לעשות לו לינץ', הוא אשם בכל.

אז אנחנו עכשיו נמצאים בתקופה הכי נוראה שהיה בארץ ישראל, אחרי שמונים שנה שהקימו פה מדינה של פושעים, של רוצחים, כל השרי ממשלה זה חברה של רוצחים, חברה של

המְצָאָה שֶׁל שׁוּבוּ בְּנִים, לֹא יוֹדֵעַ מִי הַמְצִיא לָכֶם אֶת זֶה, "וְהָיוּ לְטֹטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ" אַרְבַּע פְּעָמִים [שְׁמוֹת יג, ט; שָׁם יג, טז; דְּבָרִים ו, ח; שָׁם יא, יח] אֹמְרִים אֶת זֶה.

לֹא כָּתוּב תְּפִלִּין בַּתּוֹרָה. לָמָּה? וְאֵיךְ עוֹשִׂים תְּפִלִּין. שֶׁהַגּוֹיִם לֹא יַעֲשׂוּ, הַגּוֹיִם — כָּל דְּבָר הֵם עוֹשִׂים אַחֲרֵינוּ, עוֹשִׂים שָׁבֶת — הֵם עוֹשִׂים אַחֲרֵינוּ, אֲבָל הֵם לֹא יוֹדְעִים מַה זֶה שָׁבֶת, הֵם נוֹסְעִים לַיָּם, הוֹלְכִים לְבִתֵּי קָפָה, שׁוֹתִים, אוֹכְלִים, יְהוּדִים לֹא צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָה [-], הַגּוֹי לֹא מֵבִין מַה זֶה שָׁבֶת, הֵם לֹא יוֹדְעִים. אֹמֵר הַפְּסִיקְתָּא ה': שֶׁזֶּה כְּדֵי שֶׁהַגּוֹיִם לֹא יַעֲשׂוּ אַחֲרֵינוּ, הַגּוֹיִם כָּל דְּבָר עוֹשִׂים אַחֲרֵינוּ, שָׁבֶת קָדֵשׁ עוֹשִׂים אַחֲרֵינוּ, הַכֹּל, לֹא יוֹדְעִים מַה זֶה שָׁבֶת.

כְּשֶׁהִקִּימוּ אֶת אַמְרֵיקָה אָמְרוּ "פֹּה שׁוּמְרִים שָׁבֶת", הִקִּימוּ אֶת אַמְרֵיקָה בִּשְׁנַת 1620, מְצָאוּ אֶת אַמְרֵיקָה בִּשְׁנַת 1492 [עַל יַד קוֹלוּמְבוֹס], אִזְ אַחֲרֵי 128 שָׁנָה עָשׂוּ אֶת הַחֻקָּה הָרִאשׁוֹנָה, אָמְרוּ "פֹּה שׁוּמְרִים שָׁבֶת, פֹּה הוֹלְכִים לְפִי הַתּוֹרָה, וְהַתּוֹרָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל זֶה אֲמַת, הַנְּצֵרוֹת זֶה שְׁקָר, זֶה לֹא

וְזֶה סִפּוּר שְׁלֹם שְׁאֲפָשֶׁר עַל זֶה לְשַׁבֵּת שָׁנָה שְׁלֵמָה, מִי גָּנַב אֶת הַר, וְלָמָּה גָּנַבו אֶת הַר, וְלָמָּה גָּנַבו אֶת הַר בְּסִפּוּר הַשָּׁנִי.

אִז בַּתּוֹרָה — כָּתוּב בְּפְסִיקְתָּא — אֵין שׁוּם הִלְכוֹת, לֹא תְּפִלִּין, אֵיפֹה כָּתוּב תְּפִלִּין בַּתּוֹרָה?! אֵיפֹה כָּתוּב?! "לְטֹטְפַת" [דְּבָרִים ו, ח]? אִז תְּשִׁים פְּתֵק "אֲנִי לֹא צִיּוֹנִי. אֲנִי מַכִּיר", מַה זֶה "טֹטְפַת", לֹא כָּתוּב תְּפִלִּין בַּתּוֹרָה בְּכֻלָּל, אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת הַכֹּל [בְּגִלְלָה שְׁפָתוֹב] "לְטֹטְפוֹת". [אֵלֶּא שְׁחַז"ל דְּרָשׁוּ] "לְטֹטְפוֹת" זֶה טַט בְּאַפְרִיקֵי שְׁתִּים, פֶּת בְּכַתְפֵי שְׁתִּים, תַּסַּע לְאַפְרִיקָה, אַפְרִיקָנִית תִּלְמַד, תַּסַּע לְקוֹנְגוֹ וְלֵאדִּים אַבְבָּה, לְאַתְיוֹפִיָּה, וְתִלְמַד אַפְרִיקָנִית, כְּדֵי שְׁתַּבִּין מַה זֶה "טֹטְפוֹת", אֲתָה לֹא מֵבִין מַה שְׁאֲתָה קוֹרָא בְּכֻלָּל, "טַט" בְּאַפְרִיקֵי שְׁתִּים "פֶּת" בְּכַתְפֵי שְׁתִּים.

אֵין תְּפִלִּין בַּתּוֹרָה, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי הַמְצִיא אֶת זֶה, זֶה רַק שׁוּבוּ בְּנִים יְכוּלִים לְהַמְצִיא אֶת זֶה, אֵין, צְרִיךְ לְהֵשִׁים פְּתֵק בֵּין עֵינֵיכֶם "אֲנִי מַכִּיר. אֲנִי לֹא צִיּוֹנִי", לְשִׁים פְּתֵק עַל הָרִאשׁוֹנָה הַכֹּל, לֹא כָּתוּב לַעֲשׂוֹת תְּפִלִּין, זֶה

כְּשָׁבָא חַיִּים שְׁפִירָא, הִגִּיעַ לְאַרְץ
 יִשְׂרָאֵל, חַיִּים שְׁפִירָא הוּא הָיָה
 בְּקוֹלְחוֹזִים, בָּא לְבַד
 מִהַקּוֹלְחוֹזִים, כָּל הַבְּנוֹת בָּאוּ —
 רוּצוֹת לְהִתְחַתֵּן אִתּוֹ. הוּא אוֹמֵר
 "אֲנִי יְהוּדִי". [וְהֵם לֹא הִכִּינוּ:] "מָה זֶה
 יְהוּדִי, אֵין יְהוּדִי, נִגְמַר, יֵשׁ
 סוּצִיאֲלִיזִם — הַכֹּל זֶה אוֹתוֹ
 דְּבָר", אַז הוּא הָיָה הוֹלֵךְ לְשֹׁדָה
 כָּל יוֹם מִ-22:00 בְּלִילָה עַד 6:00
 בְּבִקְרָא צוֹעֵק שְׁיַחְזִיק מִמְעַמְד וְלֹא
 יִתְחַתֵּן עִם גּוֹיָה, בְּסוּף רָאָה
 שְׂכָכָר עוֹבֵר שָׁנָה שְׁנָתִים, עוֹבֵר
 שְׁנָתִים, הַכֹּל כְּתוּב אֲצֵל חַיִּים
 שְׁפִירָא ב"לָךְ לָךְ בְּנִי", צְרִיכִים
 לְקַרְא אֶת כָּל הַסְּפָר, הוּא עֹשֶׂה
 הַתְּבוּדוֹת כָּל לֵילָה עִם צְעָקוֹת
 בְּשֹׁדָה.

כְּמוֹ שְׂרָבִי לְוִי יִצְחָק הָיָה מְסַפֵּר¹²
 עַל אֶחָד שֶׁהָיָה שֵׁם בְּסַבִּיר, הָיָה

'בְּרִית חֲדָשָׁה' זֶה בְּרִית מְזִיפָת,
 אוֹתוֹ הָאִישׁ לֹא הָיָה וְלֹא נִבְרָא,
 הוּא סָתֵם סָתֵם הָיָה אֵיזָה מְשַׁגֵּעַ,
 אֵיזָה חוֹלָה נֶפֶשׁ, שְׁשַׁגֵּעַ אֶת כָּל
 הָעוֹלָם, פֶּה הוֹלְכִים בְּלִי נְצֻרוֹת,
 פֶּה לֹא שׁוֹרְפִים יְהוּדִים, לֹא
 תּוֹלִים יְהוּדִים", אִם יִמְצְאוּ יֶלֶד
 שְׁחוּט — אַז יִבְדְּקוּ מִי שְׁחֻט
 אוֹתוֹ, מָה פִּתְאֵם הִיְהוּדִים, בְּכָל
 מְקוֹם אָמְרוּ שְׁזֶה הִיְהוּדִים, עַד
 תַּרְמ"ב עוֹד הָיוּ עֲלִילוֹת דָּם, עַד
 תַּרְמ"ב — 1882, הָיָה עֲלִילַת
 דְּמָשֶׁק, וְכִלְאוֹ אֶת טוֹבִיָּה בִּילִיס,
 הָיָה בְּלִי סוּף עֲלִילוֹת שְׁזֶה לְפָנָי
 מֵאָה שָׁנָה, בְּתַרְע"א הָיָה עֲלִילַת
 דָּם בְּסוּרִיָּה, יֵשֵׁב שָׁנָה וְחֻצֵי בְּבִית
 סֵהַר, אַחֲרֵי זֶה הוּא בָּא לְאַרְץ
 יִשְׂרָאֵל — לֹא הָיָה פֶּה שׁוֹבֵו
 בְּנִים, לֹא הָיָה מִי שֶׁיִּקְבֵּל אוֹתוֹ,
 הוּא נֹסֵעַ לְאַמְרִיקָה.

❁ מוראי מקומות והערות ❁

זֶה, וְאוֹתָהּ בְּצַד הַשְּׁנַיִם, כִּי הָיוּ הָאוֹלָמוֹת עֲנָקִים.
 וְהָיָה גֹדֵל הַנְּסִיווֹת שֶׁעָבְרוּ עָלָיו לֹא נִתַּן לְתַאֲוֵר
 כָּלֵל, וְסַפֵּר לְרַבִּי לְוִי יִצְחָק זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה
 שֶׁבִּחְשָׁשׁוּ מִשׁוּם מְכַשׁוֹל הָיָה יוֹצֵא מִדֵּי יוֹם
 בְּיוֹם לִיעֲרוֹת הַעַד שֶׁבְּסַבִּיר, וְשֵׁם שְׂאָג בְּקוֹלֵי
 קוֹלוֹת, כִּי רָצָה שְׁמַרְבֵּ צְעָקוֹתוֹ לֵה' יִפּוּג לְבוֹ עַד
 שְׁמָמוֹת וְיִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם, וְהָיָה טוֹעֵן וְאוֹמֵר:
 רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם הִרְגֵנִי נָא הַרוּג כָּאוּ בַּיַּעַר, וְכֵן
 שְׂאָג וּבְכָה מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, בְּגִמְרַת הַשְּׁלֹשׁ שָׁנִים,
 כִּשְׁהִגִּיעַ יוֹם שְׁחִירוֹ וְנִפְרְדוּ מִמֶּנִּי הָאֲסִירִים,
 נִעְמְדָה גּוֹיָה זֶה הַנֵּל, וְאִמְרָה בְּקוֹל לְהַסּוֹבְבִים

¹² שִׁיחַ שְׂרַפִּי קִדְשׁ דְּתַקְסַב
 רַבִּי נֹטֵעַ גּוֹרְלִיק זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה, שֶׁהָיָה מְעִיר
 מִיִּסְקָה וְחִסִּיד חַב"ד גְּדוֹהֵב, הַתְּקַרֵּב לְאַנ"ש
 וְשָׁהָה בְּאוֹמָאן מְשֻׁף זְמַן. וְהָיָה בְּשָׁנוֹת
 הַמְּהַפְּכָה גָּזְרוּ עָלָיו הַקּוֹמוֹנִיסְטִים לְהַשְׁלִיחַ
 לְמִשְׁפַּחַת שְׁלֹשָׁה שָׁנִים לְסַבִּיר, מִשׁוּם מַה מְצָא חֵן
 בְּעֵינֵי מַפְקְדֵי הַמַּחְנֶה, וְהִטִּילוּ עָלָיו אֶת עֲבוֹדַת
 חֲמוּם וְהִסְקַת הָאוֹלָם הָעֵנֶק שֶׁהִתְאַכְסְנוּ בּוֹ
 הָאֲסִירִים (שְׁנִקְרָא בְּאַרְזַק) מְשֻׁף כָּל הַלֵּילָה,
 וְכַמוֹ כֵּן הִטִּילוּ עַל מְלַאכְהָ זֶה עַל בֵּית כּוֹמֵר אֶחָד
 שֶׁשְׁפִּטּוּ גַם אוֹתָהּ לְמֵאָסֵר. וְהִנְיָחוּ אוֹתוֹ בְּצַד

עוזב את הקבוץ, את הקולחון, קולחון זה קבוץ, זה הקומוניסטים למדו את זה מהיהודים, ואז הוא החליט שהוא הולך והוא מתגייס, והוא נסע שם לעיר הבירה, הגיע לבלוז'שו, לעיר הבירה של האזור, זה יותר רחוק מטשקנט, ואז הוא אמר "אני רוצה להתגייס". אמרו לו: אתה יהודי? כלכם בורחים באמצע. אנחנו נוסעים ללונדון להקים את הצבא הפולני, אתם היהודים נעלמים לנו באמצע הדרך".

איפה נעלמים, אני לא רוצה לגלות, שלא יאשימו אותי שאני כאן מעודד אותם לברח מהצבא, באמצע הדרך. כי נסעו מרוסיה דרך פּרס, ואחרי זה דרך עיראק, ואחרי זה דרך דמשק, ואחרי זה הגיעו לצמח [ליד הכנרת], צמח זה הם צמחו מחדש, כל אחד נהיה צמח, בצמח כל אחד נהיה צמח, ובצמח כלם נעלמו, הם היו

כל יום הולך לשדה לעמד בנסיון, השאירו אותו עם בחורה אחת וכלם הלכו לעבודה, והם נשארו לנקות את הצריף, את התנורים, להדליק אש, אז כל יום הוא היה יוצא לשדה וצועק שעה שלמה, צועק מ-22:00 בלילה עד 6:00 בבקר שה' יציל אותו מחטא, שלא יכשל בבחורה הזאת. ואז כשהחזירו את השבויים, אז היא צעקה: "אם יש בחור אחד צדיק בעולם — זה הבחור הזה", תדעו לכם, אני עדה.

כל זה ספר לנו רבי לוי יצחק, וצריכים לחזור על השעורים של רבי לוי יצחק, ולהחיות את זה, להחיות את השעורים.

אז עכשיו אז כתוב ב"לך לך בני" שהוא כל יום הוא היה הולך לשדה, וצועק שיעמד בנסיון, הוא נשאר לבד עם מאתיים בנות, כלם התגייסו לצבא, הוא היחידי שלא. בסוף הוא החליט שהוא

מראי מקומות והערות

וספר רבי לוי יצחק זכרוננו לברכה ואמר בשמעי ספור זה ממנו זלגו מעיני דמעות רבות מרב התרגשות, שבחור פשוט כמוהו זכה לעמד בנסיון קשה וזו כזה משך שלש שנים.

אותו: "אם עוד נמצא בעולם בחור קדוש - הרי שגדה הוא", והיה בזה קדוש ה' גדול מאד, וסיים ואמר: לולא הסתופפתי בין אנ"ש ושמעתי וקבלתי מהם עצת ההתבודדות והצעקות לה' בודאי לא הייתי מחזיק מעמד בנסיון קשה זה.

בְּדִיּוּק בְּדִיּוּק 14 שְׁעוֹת, אֶפְשָׁר לְגַמֵּר אֶת כָּל הַסְּפוּרִים, אֶת כָּל הַש"ס, וְאֶת כָּל הַרְש"י עַל הַ"אֲלִי", וְאֶת כָּל [דְּבָרֵי] הַרְבֵּה מְקוּצָק – מֵה זֶה "אֲלִי", פַּעַם זֶה "אוֹלִי" עִם ו' פַּעַם זֶה "אֲלִי" בְּלִי ו', יַחַד עִם הַרְש"י, לְמֵה "אֲלִי" בְּסִפּוֹר הַשְּׁנַיִם...^[13].

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר אַחֲרֵי תַפְלַת עֲרֵבִית לִיל ג' קְדוּשִׁים כ"ט נִסָּן

[הִיָּה עֲכָשׁוּ הַרוּגִים בְּמַלְחָמָה] וְעוֹד שְׁלוּשָׁה פְּצוּעִים קָשָׁה מוֹרְדָמִים וּמוֹנִשְׁמִים וְעוֹד תִּשְׁעַ פְּצוּעִים בְּלִי יַדַיִם בְּלִי רַגְלָיִם הַכֹּל כִּי עוֹד לֹא כָל הַבְּנוֹת הָאֵרִיכוּ אֶת הַשְּׁמֵלוֹת שֶׁלָּהֶם, כָּל בַּת שְׁלֹא הָאֵרִיכָה אֶת הַשְּׁמֵלָה עַד הַקְּרִסוֹל הִיא גוֹרֵמֶת לְעוֹד מֵאָה הַרוּגִים לְעוֹד מֵאָה פְּצוּעִים, כָּל בַּת צָרִיכָה לִשְׁבוֹר אֶת הָאֵיפּוֹן שֶׁלָּהּ וְאֶת הַסְּמֵרְטוֹן שֶׁלָּהּ וְאֶת כָּל הַמְּכַשִּׁרִים הָאֵלֶקְטְרוֹנִים

תְּחִלָּים, הֵם הַתְּגִיִּסוּ לְצַבֵּא הַפּוֹלְנִי, אֲבָל לְקַחוּ אֶת כָּל־ לְלוֹנְדוֹן, עֲשׂוּ סְבוּב דְּרוֹךְ פָּרֶס, כִּי בְּפָרֶס הִיָּתָה [-], אִז אֶת כָּל־ לְקַחוּ דְּרוֹךְ פָּרֶס.

צְרִיכִים לְקַרֵּא אֶת זֶה גַּם כֵּן, זָרְקוּ לְכֹל־ אֶת הַכְּפּוֹת, גָּזְזוּ לָהֶם אֶת הַפְּאוֹת, זָרְקוּ לָיִם, אִז הַמְּלָחִים קָפְצוּ לָיִם לְהוֹצִיא אֶת הַכּוֹבְעִים, אִז הֵם זָרְקוּ לָהֶם פַּעַם שְׁנִיָּה, וְאִז הַמְּלָחִים לֹא קָפְצוּ, הַמְּלָחִים שֶׁל הָאֲנִיָּה הַגּוֹיִם קָפְצוּ לָיִם לְהוֹצִיא אֶת הַכּוֹבְעִים שֶׁזָּרְקוּ לָהֶם. שְׁמוּ אֶת הַיָּד עַל הָרֹאשׁ כְּשֶׁאֹמְרִים בְּרַכָּה, אִז הַמְּדַרְיָכוֹת יִמַּח שְׁמֵם הוֹרִידוּ לָהֶם אֶת הַיָּד בְּכַחַת, זֶה סְפוּרִים נוֹרְאִיִּים, צְרִיכִים אֶת כָּל זֶה לְקַרֵּא.

יֵשׁ עֲכָשׁוּ שְׁעָה עַד 23:00, מְחַר עוֹד אֵינִי יֹשִׁיבָה, אֶפְשָׁר עוֹד לְהִסְפִּיק, אֶפְשָׁר לְקוֹם בְּ-6:00 לְהִסְפִּיק אֶת הַנֶּץ, וְלְהִסְפִּיק אַחֲרֵי זֶה לְלַמֵּד עַד 10:00, יֵשׁ לָנוּ

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

¹³ לְהַרְבִּיז לּוּ, אֲנִי מִתְחַנֵּן, הוּא נִתַּן פְּקָדָה לְהַשְׁאִיר אוֹתִי, לֹא רְצִיתִי לְהַשְׁאִר בְּשׁוּם אֶפֶן, לֹא הָיָה בְּרָרָה, מְצִאוּ לִי אֵיזָה מַחְלָה, אֵיזָה סְרִטוֹן, לֹא יוֹדֵעַ מֵה, אֲנִי לֹא רוֹצֵה לְסַפֵּר, אִם חָס וְשָׁלוֹם זֶה אֵיזָה, הַבְּרָכָה הִיא בְּדָבָר הַסְּמִי מִן הָעוֹן.

¹³ נִקְוָה שְׁעוֹד [-] בְּשַׁבָּת, הָיָה אֲנִס, הָרַב יֵצֵא רַק לְחִצֵי שְׁעָה, בְּסוּף הֵם רְמוּ אוֹתִי וְשָׁקְרוּ עָלַי, חֲשַׁבְתִּי שֶׁיִּרְבִּיעוּ קֶצֶת לְרוֹפְאִים לְכָל הַפְּחוֹת, פַּעַם אַחַת הַרְבִּיעוּ לְרוֹפְאִים אִז הַבְּנֵתִי, לְהַרְבִּיז לְרוֹפְאִים זֶה מְגִיעַ, הַרוֹפְאִים הַשְּׁאִירוּ אוֹתִי, אֲנִי לֹא רְצִיתִי, קוֹרְאִים לוֹ "צִפְאָדִי" אֲבָל לֹא

הסיפור על אליעזר התורה כותבת באריכות פעמים, ואילו הדינים הכי חשובים וקיומיים לא כתובים במפורש בתורה, דינין שבת לא כתוב, כתוב, [רק] "לא תִבְעְרוּ אֵשׁ" (שמות לה, ג) וכתוב רק "אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ" (שמות טז, כט), "בְּחֲרִישׁ וּבְקֶצִיר תִּשְׁבֹּת" (שמות לד, כא) זה מחלוקת ר' ישמעאל ור' עקיבא, ר' ישמעאל אומר זה על שבת ור' עקיבא אומר זה על שמיטה זה בראש השנה דף ט', אין שבת בתורה, טוטפות זה להדביק פתק אני לא ציוני, אני מכיר, לא כתוב [בתורה במפורש] תפילין, זה המצאה של שובו בנים, אתם המצאתם את זה, איפה כתוב תפילין, לא כתוב תפילין בתורה זה המצאה שלך. אז התורה לא כותבת לא תפילין,

הטמאים שיש כאלה טומאות שלא היה מזמן המבול, בזמן המבול לא היה אייפונים ולא סמרטפונים ולא שום מכשיר ולא שאומי, כל אחד ינפץ את השאומי שלו ברגע הזה אז תפסיק המלחמה הארורה הזאת יפסיקו להיהרג יהודים

ועכשיו אנחנו נלמד על המילה "אלי" [לא תאבה האשה]¹⁴, כי למה, מי גנב את הו' של אלי, יש מישהו שגנב את הו' של אולי, הדפיס את החומשים בלי הו' של אולי, אני לא יודע למה הדפיסו בלי הו', "אלי" צריך שיהיה ו' למה בלי ו' ולמה בשני ולא בראשון יש פעם ויש פעם שנייה.

פעמיים זה כתוב, [וקשה מדוע את

❁ מראי מקומות והערות ❁

(לח) אִם לֹא אֵל בֵּית אָבִי תִלְוֶה וְאֵל מִשְׁפַּחְתִּי וְלִקְחַתְּ אִשָּׁה לְבִנִּי: (לט) וְאָמַר אֵל אֲדֹנָי אֵלֵי לֹא תִלְוֶה הָאִשָּׁה אַחֲרַי: (מ) וְאָמַר אֵלֵי יְהוָה אֲשֶׁר הִתְהַלַּקְתִּי לְפָנָיו יִשְׁלַח מַלְאָכָו אֵתְךָ וְהִצְלִיחַ דְרָכְךָ וְלִקְחַתְּ אִשָּׁה לְבִנִּי מִמִּשְׁפַּחְתִּי וּמִבֵּית אָבִי: (מא) אַז תִּנְקַח מֵאִלְתֵּי כִּי תָבוֹא אֵל מִשְׁפַּחְתִּי וְאִם לֹא יִתְּנֶנּוּ לָךְ וְהֵייתְּ נָקִי מֵאִלְתֵּי: רַשִׁי" עַל פְּסוּק לט: "אֵלֵי לֹא תִלְוֶה הָאִשָּׁה" - אֵלֵי כְּתִיב, בַּת הַיְיָ לֹו לְאַלְעָזָר וְהִיא מְחֻזָּר לְמִצְוֹת עֲלֶיהָ שְׂאִמְר לֹו אַבְרָהָם לְפָנָיו אֵלֵי לְהַשִּׂיאֹו בְּתוֹ אָמַר לֹו אַבְרָהָם בְּנִי בְּרוּךְ וְאַתָּה אַרְוֶה וְאִין אַרְוֶה מִתְּדַבֵּק בְּבָרוּךְ

¹⁴ בראשית פרק כד
(א) וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בְּיָמָיו וַיהוָה בִּרְוֶה בְּרָךְ אֶת אַבְרָהָם כְּכֹל: (ב) וְאָמַר אַבְרָהָם אֵל עֶבְדוֹ זָקֵן בֵּיתוֹ הַמְשַׁל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ אֲשֶׁר לֹו שֵׁם נָא יָדָה תַּחַת יָרְכִי: (ג) וְאֲשִׁבְיָעָה בִּיהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֵלֵהִי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבִנִּי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ: (ד) כִּי אֵל אֶרְצִי וְאֵל מוֹלְדֵתִי תִלְוֶה וְלִקְחַתְּ אִשָּׁה לְבִנִּי לְיִצְחָק: (ה) וְאָמַר אֵלֵי הָעֶבֶד אֹלֵי לֹא תֹאבֶה הָאִשָּׁה לְלָבֶת אַחֲרַי אֵל הָאָרֶץ הַזֹּאת הַהִשָּׁב אֲשִׁיב אֶת בְּנִי אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יֵצֵאת מִשָּׁם: (ו) וְאָמַר אֵלֵי אַבְרָהָם הַשְּׂמֹר לָךְ כִּן תִּשָּׁיב אֶת בְּנִי שְׂמֹה:

אחד, אפילו מיכל בת כושי (-) בת שאול) הניחה תפילין¹⁵, אפילו נשים היו מניחות תפילין, עד מלחמת העולם נשים היו מניחות תפילין, כל אחד רוצה להניח תפילין! כל אחד!.

אז מה עשו עם הו' של אולי, למה לקחו את הו' הזאת, מי גנב אותו, שיחזיר, הגנב חייב להחזיר, למה גנבו את הו', מה הו' עשתה להם, אז אומר רש"י שלא הייתה שום בת כשרה בחרן, חרן הייתה הבירה ושתי מיליון בנות, וכולם היו כבר מופקרות, כולם היו כבר מסוככות, הראש שלהם הסתובב, כבר איבדו את השכל, השטן התעבר בהם, נשארה רק בת אחת כשרה [היא רבקה].

אליעזר שאל את אברהם איך אני אמצא את הבת הזאת, מאיפה אני אמצא אותה, מה אני אביא אותה לרופא, מה אני יעשה, הוא אמר אל תדאג, המלאכים ילכו,

ולא שבת, שום דבר היא לא כותבת, שום מצווה, שום מצווה היא לא כותבת, אומר הפסקתא בפרק ה', שהגויים לא יעתיקו את זה, לכן אם בתורה היה כתוב תפילין, לעשות תפילין, כל הגויים היו הולכים עם תפילין, כל הגויים! אני באתי לפלורידה כולם רצו ללכת עם תפילין, ראו תפילין, כולם רוצים תפילין, תביא תפילין, תביא טלית, בסוף הגויים אמרו אתה תשגע פה את כולם, בסוף ילכו כמה לבית משוגעים.

גם טדי [קולק ראש עיירית ירושלים בעבר] כבר רצה ללכת לבית כנסת הוא אמר, בסוף ישימו אותי בבית משוגעים, הוא מביא את זה ב'איש צדיק', באריה לויין, שהוא אמר אני רוצה ללכת לבית כנסת, אני רוצה להתפלל.

כולם רוצים להתפלל, כולם רוצים להניח תפילין, כולם רוצים להתעטף בציצית אין

❁ מראי מקומות והערות ❁

ז) על דברי כוש בן ימיני היינו שאול, כדאמרינן באלו מגלחין (מועד קטן טז, ב): ולא מיחו בה חכמים - דהוי כתוספת על דברי תורה, שפטרה נשים ממצות עשה שהזמן גרמא: של יונה - בן אמיתי:

¹⁵ עירובין צו, ע"א
דתינא מיכל בת כושי היתה מנחת תפילין ולא מיחו בה חכמים, ואשתו של יונה היתה עולה לרגל ולא מיחו בה חכמים:
פירש"י: בת כושי - בת שאול כדכתיב (תהלים

ורעים, גנבו לי את הבן גנבו לי את הבת הכל רק גונבים וגונבים ופתאום שמעון איננו וגם בנימין איננו.

ר' חיים ויטאל כותב בויצא שהם באו [ליעקב לבשר על התגלות יוסף] בלי בנימין, מדוע עצמותיו של יהודה מגולגלות בארון הרי הוא הביא אותו, לא, הוא לא הביא אותו הוא פחד להביא אותו, הדרך מלאה שודדים מלאה רוצחים, מלאה חמאס, צריכים ללכת דרך רפיח, דרך חאן יונס, אי אפשר לעקוף את רפיח, אפשר ללכת דרך דובאי גם כן... זה נכון, אבל יעקב לא הסכים ללכת דרך דובאי, הוא הלך דרך רפיח, חאן יונס, אז שם יחטפו לו את הילדים שלו, יחטפו את בנימין, [לכן] השאירו אותו במצרים.

אז יעקב פתאום רואה אין בנימין, אין שמעון, יעקב כל פעם מאבדים לו בן, הולכים לדותן מאבדים לו בן (- יוסף), הולכים למצרים משאירים את שמעון, עכשיו אומר ר' חיים ויטאל חוזרים ממצרים אין בנימין, אומרים לא, הוא נשאר,

"מלאכי ילך לפניך" ברגע שתגיע תפגוש אותה, אתה לא צריך רופאים, אתה לא צריך מכשירים מגנטיים, ולא מכשירים אלקטרוניים, ולא שער אלקטרוני, אתה ישר תראה אותה, מלאכי ילך לפניך, ואז הוא ראה המים עולים לקראתה, המים זה 700 מטר עומק באדמה, זה באר, כל הבארות זה 700 מטר, המים עולים לבד.

והוא רואה אבני כדכד, כי כתוב תשע פעמים כד, הוא ראה הילה על הראש שלה, הילה ממש, את השכינה, עמודא דנורא, כמו שדבורה אשת לפידות היה עמודא דנורא, פעם כל בת היה עמודא דנורא, כל בת הייתה עפה באוויר.

אפילו שרח הייתה בחרם [כי התנבא שיוסף חי], כתוב בבעל הטורים ששמו אותה בחרם, מה אתה מגלה, מי שמגלה יוסף חי ימות על המקום, 22 שנה מרמים אבא, אבא זקן אבא כבר בן 130 הוא לא צעיר זה לא בחור צעיר שאתה יכול לרמות אותו אבא בגיל 130, פרעה שואל אותו בן כמה אתה? אני בן 130, מעט

פחדנו להביא אותו.

אותה, דבר ראשון תביא עגלה נערוף אותה, עגלה ערופה כי ברגע שהם נפרדו אז למדו את כל פרשת עגלה ערופה. כל 'נחל איתן' של ר' חיים קנייבסקי למדו את זה שהלכו מחברון הוא הלך איתו איזה 3 פרסאות 15 ק"מ הוא לימוד אותו כל הלכות עגלה ערופה, הוא אמר תגידו לאבא שאני זוכר את כל הלכות עגלה ערופה כל מה שהוא לימד אותי אני חוזר על זה כל יום כבר 22 שנה אז ויחי רוח יעקב, הוא אומר אם הוא זוכר עגלה ערופה הוא חי וקיים, הסיפור אמיתי..

[וכשאמרו ליעקב שיוסף חי והוא מלך במצרים] ישר הוא התעלף כתוב "וַיִּפֹּג לְבוֹ פִּי לֹא הָאֲמִין לָהֶם" (בראשית מה, כו), ישר הוא התעלף שפכו עליו מים קרים ועוד מים קרים, הביאו את יחיאל שטרן לעשות החיאה ושום דבר לא עזר, ויפג לבו, [כי יעקב אמר בליבו שוודאי יוסף התפקר].

עד שהוא ראה את העגלות, מה זה עגלות? אומר המדרש עגלה ערופה, מה זה עגלה ערופה צריכים לקחת עגלה לערוף

והתקדשתם

עמלק היום – זה התאווה הידועה

להתלמד במצוה, לכונן לשם שמים, אדם צריך לחנך את האשה, לדבר אתה בחדר היחוד, ישר בחדר היחוד לדבר אתה שאנחנו צריכים להביא את מלך המשיח, להביא ילדים קדושים, ילדים שירצו ללמד תורה. ולא

אומר ה"פלא יועץ", אדם צריך לצעק על אבא שלו ועל האמא שלו: למה הבאתם אותי בטמאה? הייתם טפה מתקדשים – הייתי מצליח.

ובל אחד יחנך את אשתו

לְהָבִיא יְלָדִים טַפְשִׁים לְעוֹלָם, טַפְשִׁים, מִשְׁחִיתִים, זֶרַע מְרָעִים.

וְאִם הַיְלָדִים הָיוּ יוֹדְעִים שֶׁהַהוֹרִים אֲשֶׁמִּים, שְׁלֹכֶל תּוֹלְדוֹת יֵשׁ אָבוֹת, לְכָל תּוֹלְדוֹת יֵשׁ אָבוֹת. וְאִם הַיְלָדִים הָיוּ יוֹדְעִים שֶׁרְעָה חוֹלָה, וְכָל הַיְלָדִים זֶה בַּגְּלָם – שְׁנוֹלְדִים יְלָדִים טַפְשִׁים, שׁוֹלְחִים אוֹתָם לְסֵלָם.¹⁶

אָבֵל עֲכָשְׁיוּ אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁצָּרִיךְ לְהִגִּיד: אֲנִי לֹא רוֹצֵה אֶת הַהֲנָאָה הַזֹּאת. לְהִגִּיד כָּל יוֹם: "אֲנִי לֹא רוֹצֵה אֶת הַהֲנָאָה הַזֹּאת, בְּשׂוּם אִפֵּן לֹא! אֲנִי רוֹצֵה לְבִטֵּל אֶת הַהֲנָאָה הַזֹּאת". לְכֵן - ^{עֲקָב} הַהֲנָאָה הַזֹּאת] הַיֶּלֶד נוֹלָד טַפֵּשׁ, נוֹלָד בְּלֵי שֹׁכֵל, הוּא לֹא יְכוֹל לְקַרֵּא, הוּא לֹא יְכוֹל לְהִתְפַּלֵּל, הוּא לֹא יְכוֹל כְּלוּם. וְכָל הַיּוֹם, כָּל הַיּוֹם לְהִגִּיד לְאִשָּׁה: בּוֹאִי נִרְחַם עֲלֵי הַיְלָדִים שְׁלֵנוּ, כָּל הַיּוֹם. וְלֹא יִתְבַּיֵּשׁ, כְּכֹר בַּגִּיל שְׁבַע יַחַנְךָ אֶת

הַיְלָדִים שְׁלוֹ, בַּגִּיל שְׁבַע יִגִּיד לְיְלָדִים: בּוֹאוּ נִבִּיא יְלָדִים בְּקִדְשָׁה, בּוֹאוּ נִבִּיא יְלָדִים בְּטַהֲרָה. [ח] הַכֹּל. וּמִי יְכוֹל לְדַבֵּר אֶת רְעַת הָאָדָם שֶׁהוּא גּוֹרֵם לְעִצְמוֹ וְלִיְלָדִים שְׁלוֹ, שֶׁהוּא לֹא מִתְקַדֵּשׁ בְּשַׁעַת הַיַּחֲוֹד. רַב טוֹב לְמִי שֶׁהוּא נִזְהָר, אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד נָשִׁים, זֶה מִצְוָה שְׁגָם הָאִשָּׁה חִיבָת, גַּם הָאִשָּׁה הַיָּא חִיבָת בְּקִדְשָׁה, שֶׁיְהִי זֶרַע זֶרַע קִדְשׁ, זֶרַע אֲנָשִׁים, זֶרַע אֲנָשִׁים, זֶרַע אֲנָשִׁים.

"הַנְּחָה כִּי כֵן כָּל אִישׁ יִזְהִיר וַיַּחַנְךָ אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו וְאֶת כָּל הַסָּרִיסִים לְמִשְׁמַעְתּוֹ בְּאִזְהָרָה גְּדוּלָה, וַיְרִים כְּשׁוֹפֵר קוֹלוֹ", וַיִּתְקַע כְּמוֹ שׁוֹפֵר, יִתְקַע בְּשׁוֹפֵר גְּדוּל לְחִירוֹתֵנוּ, יִתְקַע בְּשׁוֹפֵר גְּדוּל, לְהִתְקַדֵּשׁ בְּאוֹתוֹ רִגְעַ, שְׁאֵז זֶה תְּלוּי אִם יִהְיֶה בֵּין צַדִּיק אוֹ בֵּין רָשָׁע, בֵּין חִלוּנִי אוֹ בֵּין כֹּכָה. כִּי כָּל הַבְּנִים הַיּוֹם יֵשׁ לָהֶם אִיפּוֹנִים, כָּלָם מִתְגַּלְשִׁים, כָּלָם בְּמַצַּב דְּרִדּוֹר.

מוראי מקומות והערות

אֶת הַשֵּׁם מִכְּנֶסֶת חִזְקִיָּהוּ, מִהַיּוֹם כָּלָם הוֹלְכִים ל"כְּנֶסֶת חִזְקִיָּהוּ", כָּלָם, כְּנֶסֶת חִזְקִיָּהוּ - עַל שֵׁם חִזְקִיָּהוּ הַצַּדִּיק.

16...הַצִּלְחָתִי לְעֵבֶר לִישִׁיבַת כְּפַר חֲסִידִים שְׁמָה בְּקִשְׁי... לֹא רָצוּ לְקַבֵּל אוֹתִי, אִזּוּ נִכְנַסְתִּי אֶפְלוּי שְׁלֹא קִבְּלוּ אוֹתִי. אִזּוּ שְׁמוֹ אוֹתִי בְּרַכְסִים, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ לְמָה הַחֲלִיפּוֹ

אתם בגלוי. "בדברים שבין איש לאשתו – ידבר אתם בגלוי – לכבוד אל וקדשותו.

"ויצוח כי פרוכיא" – שילמד מהפרוכיא, פרוכיא זה עוף שצועק, ששומעים בכל העולם, ויצוח כמו פרוכיא, על הקדושה, על הטהרה, שצריכים לשבר את היצר הרע הזה, שהיצר הרע הזה הוא לא בא לעולם בשביל הדברים האלה, היצר הרע – צריכים לשבר אותו, זה הטא הנחש, היצר הרע זה עמלק, זה עמלק האמתי. אין היום עמלק, היה הנאצים, וגמרנו!¹⁷

"וירם כשופר קולו, ויצעק בכל הכח, לפני חילו. ואל יבוש ואל יכלם מלדבר בדברים שבין איש לאשתו", זה אין שום בוששה לדבר מהדברים האלה, כי אחרי זה יוצאים ילדים ה' ירחם, לא רוצים תפלה, לא רוצים ככה!¹⁷

ובל אחד יזהיר את אשתו ואת בניו בלי בוששה, ולא יתביש לדבר מזה, "וירם קולו לפני חילו", ירים את קולו בכל הכח, ויצעק בכל הכח, "וירם כשופר קולו לפני חילו, אל יבוש ואל יכלם מלדבר בדברים שבין איש לאשתו אל וקדשותו", ובכל הדברים האלה – ידבר

❁ מראי מקומות והערות ❁

עליו, שמה אותו במוזיאון, שם במוזיאון יש מוצג מייעל, מחר מוציאים אותו מהקבר, מחר, כלם מזמנים להוצאה, [-] יהיה בבריסל – פשעים נגד האנושות.¹⁸ יש [-] בגרמניה, כל הנאצים היום זה עשרים מליון, אז עשר בצ'ילי עשר בפרו, (לכן הוא נסע לפרו – להכניע את הנאצים, אחרי שהוא הכניע את כל הנאצים הוא חזר), כבר לא נשאר נאצים בפרו. אבל בצ'ילי עוד נשאר יחד זה עשרים מליון, עשר מליון בגרמניה ועשר מליון בצ'ילי, ועד היום הם שוחטים אנשים כפשוטו, שוחטים אנשים ומתאמנים עליהם, חותכים אותם חתיכות חתיכות, ונהנים מהצעקות שלהם.

17 (מורידים את הסודרים באמצע התפלה. למה הורדתם את הסודר? פה 420 מעלות הם עכשיו, במקורי, כשנגוד במקורי שם 420 מעלות הם, אז יצטרכו שלשה סודרים, במקורי זה 420 מעלות הם, אז כל אחד יראה שששצעבר לגור במקורי להביא אתו שלשה סודרים, גם אתה, אתה ארבע סודרים). אז מקורי זה הפוכב הכי קרוב שיכול להיות, הכי קרוב לשמש לא אלינו, אלינו זה נגה.

אז הפוכבים נלחמו ממסלותם, כל הפוכבים יצאו מהמסלולים שלהם ונלחמו עם סיסרא, וסיסרא הגיע, לאן הוא הגיע? לאהל של יעל. היא אמרה: תבא אלי, אני אשמר עליה. היא שמרה

הַפְּרָשָׁה

במושגת מורינו הרב

גודל רחמנות התורה

רוצה פטיש, הוא יביא לו פטיש בראש... מה, אתמול באתי לבקש ממך מקדחה — לא נתת לי, אז בסוף הוא אומר לא לא לא! "לא תקם", "לא תקם"! בשום אופן, אין דבר כזה, זה עכשיו בפרשת קדושים, "לא תקם", אסור, תתן לו את המברג, תתן לו את הפטיש, תתן לו את הצבת.

אז הוא יכול להגיד לו (- לאותו אחד שלא רצה להשאל לו מקודם), כדי לחנך אותו טפה: לא שאכפת לי, לא אכפת לי, אבל תהיה בן אדם, אני אתמול בקשתי ממך מקדחה, יש לך שלש, אפלו אחת לא הבאת לי, ועכשיו אני מביא לך פטיש וצבת ואזמל, אז לכל הפחות אני אגיד לך "תשמע, קצת דרך ארץ, קצת כבוד, קצת נמוס, תהיה בן אדם, אל תעשה את זה למישהו אחר, מילא לי עשית, בסוף

"לא תקם ולא תטר" (ויקרא יט, יח), אסור! אפלו אתה בא לאחד, ואומר לו: תלנה לי מקדחה, יש לך מקדחה בבית? שתים? [אם יש לך רק אחד — אתה פטור מלהשאל, אבל יש אחד שיש לו אפלו שלשה מקדחות, והוא לא מוכן להשאל, אין לו רק אחד, ואני יודע אפלו איפה זה מנח, כמו שבמכת חשך ראו איפה כל היהלמים [מנחים] ואת הכל... הוא אומר "אני יודע איפה המקדחות מנחות". [עונה לו הלה:] לא, אין לי, אין לי, יש לי רק אחד והשאלתי את זה למישהו, ורק הוא יחזיר לי את זה בעוד שבוע, הוא נסע בדיוק לאומן עד שהוא יחזר... ואני יודע שיש שמה שלש, לא רק אחד. ומחר הוא (- המיתחםק) בא [לנה שרצה ללוות], והוא רוצה מברגה, הוא רוצה אזמל, הוא

היא צריכה לגדל צפרנים ולגלח את השערות, ואחרי זה הוא צריך לשלח אותה לחפשי, לקחתי שבויה, מה, שבויה במלחמה לקחתי, מה... לא, אם היתה ביאה אז אתה לא יכול כבר לשעבד אותה. היא בסך הכל גויה, מדנינית, מואבית, פרוצה, אחת מגולת, מה לי ולה? התורה אומרת: לא, "לא תתעמר בה" (דברים כא, יד), אתה לא יכול למכר אותה. מין הלכות כאלה שאי אפשר בשום שכל אי אפשר להסביר את זה. מה שהתורה מבקשת מאתנו. — פרשת "אשת יפת תאר" זה בפרשת משפטים, ועכשיו — בפרשת קדושים זה "לא תקם ולא תטר", מה זה "לא תקם ולא תטר", מה זה?! אחרי שהוא עשה לי כאלה עולות אתמול, ואשתי ברחה מהבית בגללו, אז לכל הפחות להגיד לו מלה, להגיד לו מלה שהוא לא יעשה את זה למישהו אחר... "לא תקם ולא תטר"! אסור לך לטור. (שעור מתשפ"ג).

תעשה את זה גם למישהו אחר... [על כן אמרה התורה גם: "לא תטר"] אסור להגיד שום מלה, שום מלה, גם אסור לטורק את הדלת, מרב שאני מעצבן עליו אני רוצה לטורק את הדלת, תעורף מפה, קח את הפטיש — ותעורף... לא! אסור גם לטורק את הדלת כשהוא דפק. רק לחיך, קח בבקשה, קח, קח את הפטיש, אתמול הוא התעלל בי, ולא יכלתי בגללו, ואשתי צעקה עלי [כין הדלת נפלה, היו צריכים לעשות עוד חור והוא לא הסכים [להשאל את מקדחה], ורבתי עם אשתי ואשתי ברחה מהבית. ועכשיו אני צריך עוד לא להגיד לו כלום ולא לרמוז, רק לחיך, איזה מין תורה זה? זה אי אפשר...

[ובן] עוד עניין המראה שאין לשאר גודל הרחמים של התורה: ואדם לקח שבויה במלחמה, "שבויה במלחמה", אז חדש ימים

חוספות ממורינו הרב שליט"א

ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר יהיה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוספין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קדוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יותר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמורה, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שתענוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגת זו. וכפי הנראה מדבריו היה שנקדשתי של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבני הרב רבי אלימלך מליענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מכתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בושר לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שוכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד זכרון אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינוים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובהו יצא ידי חיוב קריאת שמע ותפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל,

קדושת הברשה

קדושים תהיו

מִמֶּנּוּ וּבִנְיָהֶם שְׂאוּל שֶׁהֵיוּ צַדִּיקִים גְּמוּרִים, שִׁיקִימוּ אֶת שִׁבְט בְּנִימִין מַחְדָּשׁ. אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁאִשָּׁה זֶה לֹא לְשַׁעֲשׂוּעַ, וְלֹא לְעִשׂוֹת דְּבָרִים מְגַנִּים אִיתָהּ, זֶה רַק בְּשִׁבִיל שְׁלֵמוֹת הַנְּשִׂמָה, וְלִכֵּן צָרִיכִים לְלַמּוֹד אִיתָהּ כָּל יוֹם שְׁעָה, כָּל יוֹם לְלַמּוֹד אֶת הַשִּׁיעוּר שֶׁל הָרֵב. וְלִכֵּן מִשָּׁה קָרָא לְכָל עִם יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּפָרְשֵׁתֵנוּ, וְאָמַר לָהֶם: "דְּבַר אֵל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (וַיִּקְרָא יט, ב). כִּי כָּל אֶחָד חַיֵּב לִהְיוֹת קְדוֹשׁ, אֵף אֶחָד לֹא יִכּוֹל לְהַגִּיד אֲנִי פְטוּר מִלִּהְיוֹת קְדוֹשׁ, זֶה קִשָּׁה לִי, אֵין קִשָּׁה, זֶה מַצּוֹת עֲשֵׂה כְּמוֹ כָּל הַמַּצּוּוֹת, עַל כֵּן "דְּבַר אֵל כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", עֲכָשִׁיו הוֹלְכִים לְחַיֵּב כָּל יְהוּדֵי לִהְיוֹת קְדוֹשׁ, כָּל יְהוּדֵי לִהְיוֹת טְהוֹר, מִחַר בָּשֵׁשׁ בְּבוֹקֵר מִתְחִיל שַׁחֲרִית, וְכוּלָם חַיִּיבִים לִהְיוֹת פֹּה בְּלֵי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל, אֵין שׁוֹם פְּטוּר, וּבְחֻמַּשׁ כּוֹלָם קָמִים מִהַמִּיטוֹת, יוֹצְאִים מִהַמִּיטוֹת. (אֲרִזִּי הַלְבָּנוֹן רמ"ג).

אומר הרמב"ן מה הפירוש קדושים תהיו? שכל אחד חייב להיות קדוש, המצוה זה רק להביא ילדים, ולא לשעשועים, כל מי שרוצה שעשועים הוא ילך לרחוב יפו יש שם בתי שעשועים אנחנו נסדר לו הנחה, נתן לו חפשי חופשי, אבל אשה זה לא לשעשועים ולא להנאות, האשה זה החלק השני של הבן אדם, זה הכתר שלו, "אשת חיל עטרת בעלה", ואדם צריך להתחכם לאשה כמו לכתר שמשפצים אותו עם יהלומים, עם מרגליות, שמים אותו בכספת מיוחדת, את האשה צריכים לשמור בכספת מיוחדת, ולא להפוך את זה לשעשועים, לדברי תועבה, דברים מגנים, על דברים מגנים הכחידו שבט שלם – שבט בנימין (שופטים יט-כ), רחל ראתה את ה"בן אונן" (בראשית לה, יח) – את שבט בנימין נהרג ויעקב קרא לו "בנימין" (שם) כי ראה את השיש מאות איש שיצאו

קדושת הצדיקים

ר' ישעיה'ה מקרסטיר

שבת ג' אייר

ואחרי זה הוא הלך וחזר למעבורת, אז ירו עליו, ידעו שהוא יהודי, אז חיכו שהוא ירד מהמעבורת אז הוא קפץ, אבל זה לא עזר, הוא קיבל שני כדורים בכתף, והוא דימם, הוא נשכב על השלג, [הנאצים] אמרו שאסור להציל אותו, ואז הכומר בעצמו אסף את כל העיר, וצלצל בפעמונים של הכנסייה, אמר יש פה ילד יהודי, אנחנו לא ניתן שהוא ימות, הוא כבר שכב יומיים בשלג, וניגש איזה כלב לטרוף אותו, ככה יומיים בשלג לבד, בחושך, בקור, בשלג, שלג סמיך, שלג קשה מאוד,

וככה הוא עבר את כל השנה האחרונה של המלחמה, הוא עבר, כל פעם הוא היה ברשימה של המתים, כל פעם, אז הוא אמר שהיה שם צריכים שני רופאים לחתום, רופא של הגסטאפו ורופא אזרחי, אז הרופא של הגסטאפו תמיד רשם אותו ברשימת המתים, כי כבר הוא לא יכל ללכת, הוא כבר היה משותק כמעט לגמרי, ואז הגיע הרופא האזרחי אמר לו תרחם עלי, תוציא אותי מהרשימה, ותמיד הוא ריחם עליו, הוא אומר שהוא היה 20 פעם ברשימה של המתים והוציאו אותו, וככה הוא הצליח לשרוד עד סוף המלחמה.

ובסוף הוא היה ברכבת המתים, והוא קפץ מהרכבת, ואז זרקו אותו לבור של המתים, זרקו אותו לבור, תפסו אותו, בור שהיה שם

יש ספר שלום על קערסטיר שהוציא אבא של בזאנסון על קערסטיר, שהוא (ר') ישעיה'ה מקערסטיר) הבטיח שמי שירת אותי באמונה אז הוא ינצל, 30 שנה לפני השואה הוא אומר, הוא אסף את כל הגבאים שלו, אמר מי שישרת אותי באמונה הנכד שלו ינצל, וזה אמר לו בדיוק החתן שלו שהוא היה רב'ה שם בעיר הזאת, הם (ר') יצחק שוורץ שהיה נכד של הגבאי וחברו) למדו שם, ואז הוא נסע לטוקאי,

והוא (- ר' יצחק שוורץ) היה גר כנראה בטוקאי, הוא היה גר, אז הוא נסע לקערסטיר זה אחד ליד השני, זה שייך לטוקאי - קערסטיר, ושם הוא רצה ללכת, אבל כבר היו הנאצים בהונגריה, כבר היה הכל נאצים, אז הוא עלה למעבורת אז מיד רצו לחסל אותו, ראו שזה יהודי, אז היה שם איזה הונגרי אחד הוא אמר לו זה הילדים שלי, איזה הונגרי אחד היה שם, הוא היה עו"ד, ושש שעות החזיקו אותם במשטרה, הוא אמר זה הילדים שלי, ידעו שהוא משקר אבל לא היה להם ברירה, הוא עו"ד הוא אמר אני פה עושה לכם לכולם משפטים, לכל הנאצים, לכל הגסטאפו, אז הוא (- ר' יצחק) הצליח לנשק את הקירות [של הבית] של הקערסטירער, של ר' ישעיה'ה.

המשך בעמוד קדושת הבית

מילתא דבר יהותא

6: הגיון של מוצאי שבת: אני לא מסוגל לזרוק את האוכל משבת עכשיו – אז נשים במקרר, ואחרי כמה ימים נזרוק...

7: אחד ניגש לרב: כבודו יברך אותי לפרנסה טובה. אמר לו הרב: זה עולה 500 שקל. שאל אותו: וזה עוזר? הרב עונה: לי זה עזר...!

8: כשאתה מת, אתה לא יודע שאתה מת, זה קשה רק לאחרים – אותו דבר כשאתה טיפש!

9: למה נח – לא חיסל את זוג היתושים בתיבה???

10: הטמפרטורה כל כך גבוהה, שאמרתי לאשתי – שתשתה את הקפה לפני שהוא מתחמם...

1: מזכ"ל האו"ם: "אני דוחק בממשלת ישראל, לעשות הכל כדי להרגיע את המצב" – חברים! זהו, האלס! מעכשיו: מפסיקים להידקר, לא להידרס, ולא להתנפל על אבנים...

2: ביידן מתקשר לנתניהו. ביידן: מה קורה, אני מבקש לדעת? נתניהו: כפי שביקשת לא נכנסים לחיפה! ביידן: מעולה...

3: מה ההבדל בין המשיח' לביבי? הראשון, לא בא – והשני, לא הולך...

4: בקצב של עליית המחירים – אני מצטער שלא בקשתי לאיפקומן ליטר דלק...

5: ראיתי היום חבר על שפת הבריכה, ולא דחפתי אותו – זהו, אני בשל להיות מבוגר...

קדושת הצדיקים

לדעת מי הוא הצדיק האמיתי

והוא לא יכול לצאת ממצרים בלי עצמות יוסף. אפלו משה, שהוא קדוש קדשים, הוא צריך את עצמות יוסף. הוא לא יוצא... מיד הפסוק השני [בפרשת בשלח] עצמות יוסף.

אדם בא לעולם לחפש את יוסף הצדיק יום ולילה, כמו משה רבנו שחפש את יוסף הצדיק, הוא הלך בכל מצרים לחפש את יוסף הצדיק, הוא צעק: "יוסף! יוסף! איפה אתה? איפה אתה מתחבא? תבא! יוצאים ממצרים! יוסף, תבא! יוסף!" – הוא צועק, "יוסף!" פתאם הוא פוגש את שרחה בת אשר, היא אוקרת: "אנכי שלמי אמוני ישראל", כלומר, אני גליתי את יוסף, אני גליתי את משה, ועכשיו אני אוקרת לכם שדוד הוא הצדיק!

בשניה אחת אדם מפסיד את הכל. כי אם אדם לא יודע מי זה הצדיק אז הוא הפסיד את כל החיים שלו. כל העבודה לא שונה כלום, בלי הצדיק זה לא שונה שום דבר. מה זה הצדיק, אם זה נפסק – אין ברסלבו כי היום אף אחד לא יודע מה זה הצדיק, כל אחד חושב שהוא הצדיק, בסדר, אין רבי נחמן – אני רבי נחמן. רבנו – הוא ההמשך של יוסף, ההמשך היחיד. והוא בא לעולם, רבנו בא לעולם, לכפר על מכירת יוסף.

יוסף זה הצדיק האמת, הוא רק רואה את ה', הוא רוצה שרק ה' יציל אותו, לא מישהו אחר, ולכן משה דבר ראשון לוקח את עצמות יוסף,

היציבה הישיבה

הישיבה וסדריה – זה לפני הכל

לא יבוא כי הוא נסע לעמוקה – אז בטלה תורה!! אין תורה!!! התורה קודמת להכלל!!! ואסור שאדם יאחר לישיבה בשניה!! והוא צריך ללמד עד סיום הסדר, עד סיום היום, ואחרי זה להמשיך ללמד עד שתים עשרה בלילה, או לקום, לישון ולקום בשלש. אבל אדם צריך לראות שיהיה לו עשרים שעות למוד. בלי עשרים שעות למוד – הוא לא יכול להגיע לשום דבר!!! הוא לא יכול לגדול בתורה! הוא לא יכול להגיע לשום דבר!! כל מטרת הישיבה שימשיכו ללמד פה עשרים שעות, ואז אפשר גם ללמד אחרי החתונה. ומי שלא ילמד לפני החתונה – לא ילמד אחרי החתונה. זה למעשה כל הלמוד, זה רק הכנה שאדם יהיה אדם השלם. שהוא יוכל ללמד בלי הפסק, בלי הפסק שניה. (ארזי הלבנון ר"ז).

כי החזון איש אמר שאין דבר כזה בין הזמנים. כל זה רק היה כשהיו צריכים ללכת ברגל, ללכת ממינץ או מפרנקפורט לירושא, הלכו שבועים ברגל ואחרי זה שבועים לחזור, אבל היום שיש בכל רחוב עשרים ישיבות, ועשרים כוללים בכל רחוב, וכל אדם הישיבה שלו ליד הבית, והכולל זה ממש סמוך לדלת – אין שום תרוץ שאדם לא ילמד, לא ילמד עשרים שעות ביממה. יש [-] בשפע, יש אכל, יש עונות, יש כל מה שאדם רוצה. החזון איש אמר שהבין הזמנים צריך ללמד פי שתיים, כי ככה באמצע הזמן יש משגחה, והוא לא נוהג לאדם, האדם הוא ער בדיוק כל הלילה והוא קצת עיף, המשגחה דורש שהוא יבוא לישיבה. היום הוא לא יבוא כי הוא נסע למידון, והיום הוא לא יבוא כי נסע אחרי הרב, והיום הוא

קדושת הבית

סתם אשה – לא חוטאת לעולם

נתן כותב בהלכות מילה ד' שכל אשה יכולה להיות אסתר המלכה, כל אשה, כל כלה. יש לך כלה – יכול להיות שזוהי אסתר המלכה, היא יכולה להגיע לדרגת אסתר המלכה, אתה חייב לחזק אותה כל יום, אדם חייב כל יום לחזק את אשתו, כל יום לדבר אתה קצת דברי תורה, להגיד לה משהו, משהו, מה שהוא שמע במלוא מלכה, איזה דבור מפה, ובכל רגע יש חדוש חדש, כל שגייה יש חדוש חדש. (שעור מתשפ"ג)

עכשיו רש"י אומר ששום אשה לא מתה במדבר, שום אשה! כי האשה היא לא חוטאת, רק מה שמחטיאים אותה, סתם אשה היא לא תחטא אף פעם, רק מה שמחטיאים. כמו דבורה הנביאה, שהתנא דבי אליהו אומר שכל אשה יכולה להיות כמו דבורה הנביאה, דבורה הנביאה זה לא רק אשה אחת פעם בשלש אלף שנה, דבורה הנביאה זה כל אשה, כל אשה יכולה להיות אסתר המלכה, רבי

המשך קדושת הצדיקים

שקל זה עולה [טיסה אליו], אחרי זה המונית בטח עולה איזה 200 דולר 400 דולר המונית, אבל 35 שקל אפשר כבר לנסוע לאירופה, אפשר לנסוע אפילו לפריז אפילו (במחיר כזה), 35 שקל, להחזיר בתשובה, לחזק אנשים, זה כמו שאתה נוסע למירון, למירון גם אתה נוסע שעתיים, שעתיים וחצי, זה גם שעתיים וחצי נסיעה, יותר זול מאשר מירון. (שעור מתשפ"ג)

עשר אלף מתים, והוא לא נפל לתוך הבור, רק ליד הבור, ככה הוא הצליח לברוח, ובדיוק כבר היה סוף המלחמה, הוא גמר את המלחמה ב25 קילו, הוא היה [לפני כן] 80 קילו, הוא גמר 25 קילו. אז כל זה כותב אבא של נתן בזאנסון, יצחק בזאנסון כותב את זה, עכשיו יש לו ישיבה בדיזינגוף, עכשיו הוא מציל את כל דיזינגוף. אז מדברים על ר' ישעיה קעסטריר אז 35

תדושת ההגמרה

ברסלב, ר' לוי יצחק – זה רק גמרא

דבר ראשון זה התורה, ו'מסיר אָזנו משמע תורה גם תפלתו תועבה' (משלי כח, ט) – מי שלא לומד גמרא, התפלה שלו היא תועבה! הוא כלו תועבה! מכף רגל ועד ראשו! – תורה ט'. מסיר אָזנו משמוע תורה תפלתו תועבה.

מי שהיה כשהיה רבי לוי יצחק בחיים – הוא היה מרקיד את כלם. רוקדים אחרי מעריב 45 דקות, וְכַל השול. וְבַליל שבת וגיוס חול, רק רוקדים רוקדים רוקדים, לא מפסיקים לרקד שניה. אבל כל הזמן למדו, משמונה בבקר עד שמונה בערב למדו גמרא. אחרי זה עשו רוקדים 45 דקות.

אז רק רבי לוי יצחק ידע לחנך, אף אחד לא הבין מה זה ר' לוי יצחק בכלל. כל אחד אומר: "אני ר' לוי יצחק". אבל, רבי לוי יצחק זה לומד הגמרא! בלי זה אין כלום. אם אדם לא לומד גמרא, אז אין לו מת, אין לו כלום! הוא סתם חבית של קישקעס. הרב'ה אומר: מה הבאתם לי, חבית של קישקעס הבאתם לי – חבית של מעים!?

הדרך של ר' לוי יצחק זה הדרך האמתית של למוד הגמרא!! (שעור מתשפ"ג).

אנשים לא יודעים בכלל מה זה "ברסלב" היום. אחד אומר לקפץ על השלחנות... אחד אומר לקפץ על הטנדרים, אחד אומר לקפץ בכבישים של קיבו... ברסלב זה משהו אחר לגמרי לגמרי!! זה לא מה שאנשים מדמינים בדמיונות שלהם! מי שלא ישב בשעורים של ר' לוי יצחק עשרים שנה, לא יכול לדעת מה זה ברסלב בכלל! לא יכול להעביר את הענין של רבנו!

כי כל הענין זה לחבר את המלכות עם אדם קדמון. האשה היא המלכות, צריכים לחבר אותה עם אדם קדמון. "אשת חיל עטרת בעלה" – שהיא תהיה העטרה. זה רק על ידי למוד הגמרא.

אנשים לא יודעים, אנשים חושבים שרק על ידי הרוקדים. הרוקדים – זה רק אחרי שמונה שעות גמרא, אפשר לרקד. אבל לפני זה – אי אפשר לרקד בכלל. זה מה שרבי לוי יצחק הסביר: שדבר ראשון זה למוד הגמרא, זה כל הדורות, הרב'ה לא משנה כלום. הרב'ה אומר:

קדושת המידות

רק לגור בארץ ישראל ובפרט בירושלים

ברגע שאדם מחליט לגור בירושלים, אז ה' מיד משפיע לו את כל השפע. וכל אלה שגרים בחו"ל ה' יסלח להם. ה' יסלח להם, כי מאבדים את כל המקיפים. שזוה הסביבון זה אורות המקיפים, זה רק בירושלים, בארץ ישראל. כל אורות המקיפים, (בחוץ לארץ) אין אורות המקיפים, וממילא כל קדשה שהם משיגים זה מיד פורח מהם. בחוץ לארץ אין אחיזה לשום קדשה. הרב'ה אומר אני נוסע לארץ ישראל שיהיה אחיזה לקדשה, שיהיה אחיזה לקדשה. אז הרב'ה אומר שפה מקבלים את הכל עם לבושים. בחוץ לארץ הכל זה בלי לבושים אז מיד זה פורח. אבל מה שאדם לומד בירושלים זה ישאר לנצח נצחים. כל אות וכל מלה. (ארוי הלבגון קמ"ז).

כל מי שגור בחוץ לארץ אין לו אלוה (כתובות ק"י ע"ב) ולכן אמר הרמ"ע מפאנו אמר את זה. קראנו את זה בבאר שבע. אין שום קדשה בחוץ לארץ. ומה שלומדים בירושלים שעה אחת זה כמו אלף שעות בארץ ישראל, מה שלומדים בארץ ישראל זה כמו אלף שעות בחוץ לארץ. יוצא ששעה אחת זה כמו מליון שעות, כל דקה בירושלים זה כמו מליון דקות במקום אחר. כל דקה שאדם גר בירושלים, לכן הזוג הזה החליטו לגור בירושלים, לא בבית שמש, לא בברכפלד, ולא בקרית ספר. הם יקנו דירה בכמה מליונים, ב-3 מליון כנראה. בירושלים עיר הקדש, וה' ישפיע להם.

♦ בין הזמנים ♦

החזון איש אמר:
 שהבין הזמנים צריך ללמוד פי
 שנים.
 כי ככה יש משגיח-
 והוא לא נותן.
 הוא ער בדיוק כל הלילה,
 קצת עייף.
 המשגיח דורש שהוא יבוא
 לשיבה.
 היום הוא לא יבוא,
 כי הוא נסע למירון.
 והיום הוא לא יבוא,
 כי נסע אחרי הרב.
 והיום הוא לא יבוא,
 כי הוא נסע לעמוקה-
 אז בטלה תורה!
 אין תורה!
 התורה קודמת להכל!
 ואסור שאדם יאחר לשיבה
 בשניה!
 והוא צריך ללמוד עד סיום היום!
 אדם צריך לראות שיהיה לו
 עשרים שעות למוד.
 בלי עשרים שעות למוד-
 הוא לא יכול לגדול בתורה!
 הוא לא יכול להגיע לשום דבר!

♦ ר' לוי יצחק ♦

אנשים לא יודעים מה זה
 "ברסלב" היום.
 זה לא מה שאנשים מדמינים
 בדמיונות שלהם!
 מי שלא ישב בשיעורים של ר'
 לוי יצחק עשרים שנה-
 לא יכול לדעת מה זה ברסלב
 בכלל!
 לא יכול להעביר את העניין של
 רבנו!
 זה מה שר' לוי יצחק הסביר:
 שדבר ראשון זה למוד גמרא!
 זה כל הדורות!
 הרב"ה לא משנה כלום!
 רק ר' לוי יצחק ידע לחנך.
 אף אחד לא הבין מה זה ר' לוי
 יצחק בכלל.
 כל אחד אומר,
 "אני ר' לוי יצחק"...
 אבל ר' לוי יצחק-
 זה למוד גמרא!
 בלי זה אין כלום!
 הדרך של ר' לוי יצחק-
 זה הדרך האמיתית של למוד
 הגמרא!

♦ להחזיר בתשובה ♦

אפשר בשניה אחת להחזיר את כל העולם בתשובה.

אנשים בשניה עושים תשובה. מפקדים, הכל.

כולם רוצים ללכת לבית כנסת.

מתביישים אחד מהשני,

פשוט מתביישים!

כל אחד ידבר.

נוסעים באוטובוסים-

אז אפשר להחזיר בתשובה!

לכל אחד יש לו אח חלוני,

או בן דוד חלוני,

והם עושים תשובה- כולם!

אצלינו כל הבני דודים עשו תשובה.

כולם עשו תשובה-

אפשר בקלות!

בשניה אחת הופכים את הלב לכל חלוני-

להכי חלוני!

הכי אנטי- זה לא!

כולם זה נשמות אלוקיות!

♦ זיו השכינה ♦

"בקורבתם לפני ה'",

אומר הזוהר:

האדם- זה 'זיו השכינה'.

האדם בא לעולם:

רק להנות מזיו השכינה!

רק בשביל זה האדם בא לעולם-

אין דבר אחר!

כל אלו שהלכו על קידוש ה'

בשואה,

נאמר עליהם;

"וכל יקר ראתה עינך"-

שזה זיו השכינה.

'זיו השכינה'- זה מה שהם רואים.

הם באו בחלום לאנשים וסיפרו,

שהם נהנים מזיו השכינה,

בכזה עדן בכזה אור.

"וכל יקר ראתה עינך"-

זה הולך על אלו שנהרגים על

קידוש ה' בדור של שמד,

שזה "ריח ניחוח לה"!

ראש הממשלה בנימין נתניהו 15 שנה אחרי סיום מלחמת חרבות ברזל

*רכב זה ביצע עבירה?
וכשהוא עושה מצווה -
גם מתעורר בך צורך עד
להתקשר ולדווח?

50%
מהמזרחתיקים
יוצאים בשאלה
במהלך שירותם
הצבאי!
אס מתגייסים - לא מודים מטה ההסברה החרדי

לא מבין על מה היא כועסת???
ביקשתי מאישה לעזור לה בבישולים וכך גנתה לי: "יש שק תפוחי אדמה על השייש תקלף חצי מהם".
וזה בפועל בדיוק מה שעשיתי...

ה	אמל"ח שנגנב מצה"ל בדרום
	33,740 קילועי מאג - 138,334 שקלים
	הסקוים
	14,650 קילועי מ"מ - 25,611 שקלים
	315 מנגנוני מוקש - 407,232 שקלים
	79 פצצות מרגמה - 397,431 שקלים
	3 טילי לאו - 10,556 שקלים
	הסקוים
	9 פגזי טנק 120 מ"מ - 150,696 שקלים
	2 מערכות הגנה מתקדמות

ושלחתי אש
בחומת עזה
ואכלה ארמנתיה...
ואכדו שארית פלשתים
אמר אדני...
(עמנוס פירק א')

כשאתר מביטה בך ככה
יש לך 3 שניות לברוח

תמיד יהיו לך
הנדמגיות לתרוצים
אבל לא תמיד
יהיו לך - הנדמגיות
ל

ובכן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

שתהיו
חזקים
בממון
ברצון
ובטרח

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א
ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם

בהדפסת

7

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1
חלק ג'

שיעורים שנאמרו מהודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3
חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

ואמה
שהעקר
עסק
שלכם
יהיה
להדפיס
ספרים
יפוצו
מעיינותיך
חוצה

לפרטים נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.

צדקה תציל ממות

לאנשי שלומינו היקרים:

כולנו זוכרים איך שבמשך כל השנים לא פגע כמעט המוות בקהילה הקדושה, ואילו בשנתיים האחרונות נפטרו למעלה מ-13 מהקהילה ז"ל.

התורה הקדושה כותבת: "וּצְדָקָה תִּצְלֵל מְמוֹת", וכפי שראינו ושמענו מאות ואלפי מקרים שבכל עת צרה וצוקה היו מביאים פדיון נפש למורינו הרב והיו נפדים וניצולים מהצרה ויוצאים ממוות לחיים, ועל כן בשנים האחרונות מאז שנאסר עלינו ליתן למורינו הרב פדיונות בעו"ה להציל נפשותינו לא נמתקו הגזרות הנוראות ונפטרו גדולים וצדיקים ועוללים שלא חטאו מהקהילה הק' [וכן אמר מורינו הרב].

מורינו הרב אמר מספר פעמים שצדקה להוצאות ספריו והפצתם נחשבת ממש כפדיון לתוך ידיו הקדושות.

על כן נתחזק להשתתף בהוצאת ספריו הקדושים והפצתם להגדיל ולפאר שם רבינו הקדוש בעולם ובזכות זה ננצל מכל רע.

בשנים האחרונות פתחנו ב**שביבי אור** כולל לכתיבת כל שיעורי מורינו הרב והדפסתם במחיר הקרן, למען לא יאבד שום דיבור קדוש, והכל בצורה מפוארת עם ביאורים ומראי מקומות ועוד הרבה מעלות חדשות, חלקים גדולים מהספרים הוגהו על ידי מורינו הרב בעצמו, בכולל עמלים על התמלול הכתיבה ההגהה העריכה הביאור והניקוד עשרות אברכים תלמידי חכמים, עד כה יצאו לאור 8 ספרים **שנמכרו במחיר הקרן**.

וכעת אנו עומדים לפני הדפסת 7 ספרים, חדשים של מורינו הרב, 3 של תשפ"ג ו-3 של שנת תשפ"ב הכוללים שיעורים תפילות מאמרים ומכתבים, ותשע"ו חלק שלישי.

ועוד היד נטויה, וכעת בשלבי עריכה שונים ובכתיבה עוד מספר ספרים, כמובן שההיקף האדיר של הפעילות עולה עשרות אלפי שקלים בחודש, ואנו נמצאים בחובות גדולים.

יחד נוציא הספרים הקדושים לאור וננצל מכל פגע רע.

מורינו הרב הבטיח שמי שיתמוך ב'קרן שביבי אור' יזכה:

לראות את משיח בן דוד פנים אל פנים

להשתתפות בהדפסת והפצת הספרים הקדושים:

058-3289-318